ERIC de Noorman

door
HANS G. KRESSE.

De Wonderen van Mu

HANS- G KRESSE

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

DE WONDEREN VAN MU

Uitgeverij :
HET LAATSTE NIEUWS — Em. Jacqmainlaan, 105 - 107, Brussel

Korte inhoud van vorige verhalen :

DE REIS NAAR ATLANTIS — *Eric, de zoon van Wogram, Koning der Noormannen, is uitgevaren om een bruid te zoeken. Een orkaan drijft hem uit koers en hij belandt in het geheimzinnige rijk van Atlantis. Na vele avonturen en gevechten laat hij zich in met de Egyptenaar Kirasso, die Winonah de bewaakster van de Steen, heeft ontvoerd. Eric bevrijdt Winonah.*

DE ONTVOERING VAN WINONAH — *Na vele avonturen en gevechten met monsters, komen Eric en Winonah in aanraking met de dwergen. Medegevoerd naar de stad, wordt Eric aldaar ter dood veroordeeld, maar vrijgesteld na een roerend pleidooi van Winonah, die hem eindelijk haar liefde bekent. Winonah verklaart Eric het geheim van de Steen van Atlantis. Op zoek naar de Steen komen beiden in aanraking met de wrede luipaardmannen.*

DE STRIJD TEGEN KIRASSO — *Eric en Winonah vluchten. Terug ontvoerd dwingt de hogepriester Winonah hem de weg te tonen om de Steen van Atlantis te bemachtigen Winonah wordt echter door Eric bevrijd. Vergezeld van de dwerg Pum-Pum, vluchten beiden, de Steen medenemend Eric en Winonah worden opnieuw op listige wijze overmeesterd, doch Pum-Pum kan hen uit een benarde toestand redden.*

DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR — *Na de mislukte strijd met de luipaardmannen trekken Eric, Winonah en Pum-Pum zich in het binnenland terug Eric in luipaardman verkleed, wordt gevangen genomen door Kirasso. Door een list weet hij te ontsnappen. Winonah wordt gevangen genomen door een generaal der luipaardmannen. Eric weet hem te ontwapenen en vergezeld van Pum-Pum ontvlucht hij met Winonah. Aan de grens treden zij in het huwelijk.*

DE SULTAN VAN AKAIIM — *Eric, Winonah en Pum-Pum reizen terug naar Noorwegen. Hun schip wordt aangevallen door zeerovers die hen naar hun land meevoeren waar Eric en Winonah op de slavenmarkt verkocht worden. Pum-Pum ontvlucht. Eric sluit er vriendschap met Dzogolo, de neger. Beiden ontvluchten met de hulp van Pum-Pum. Het drietal gaat op zoek naar Winonah, die in de harem van de Sultan opgesloten is. Eric slaagt er in Winonah te bevrijden.*

HET WATER DES LEVENS — *Twee mannen van de heerseres Dzilah ontvoeren Eric. Alle drie worden gevangen genomen door de « harige mannen ». Eric weet te ontvluchten, hij valt in de handen van Dzilah. Deze zorgt er voor dat Winonah. Dzogolo en Pum-Pum Eric terugvinden . Zij geeft opdracht het water des levens te bemachtigen. Eric trekt er alleen op uit en wordt door de toverkracht van de bewaker van het levenswater, van zijn verstand be roofd. Winonah en Pum-Pum redden hem.*

HET STENEN AFGODSBEELD — *Dzilah weet Eric te verleiden en in haar netten te vangen. Zij tovert Winonah om tot een oude vrouw. Pum-Pum de dwerg, is echter op zijn hoede en weet Winonah te bevrijden. Eric komt tot het bewustzijn en neemt Dzilah gevangen.*

DE ONDERGANG VAN ATLANTIS — *Winonah weigert echter naar Noorwegen terug te keren alvorens Atlantis, haar land, uit de handen van de Egyptenaar Kirasso bevrijd is. In Atlantis wordt Eric terdood veroordeeld, maar zijn vrienden redden hem. Kirasso laat de Citadel in de lucht springen en Eric. Winonah en Pum-Pum weten net op tijd met een vliegtuig te ontsnappen.*

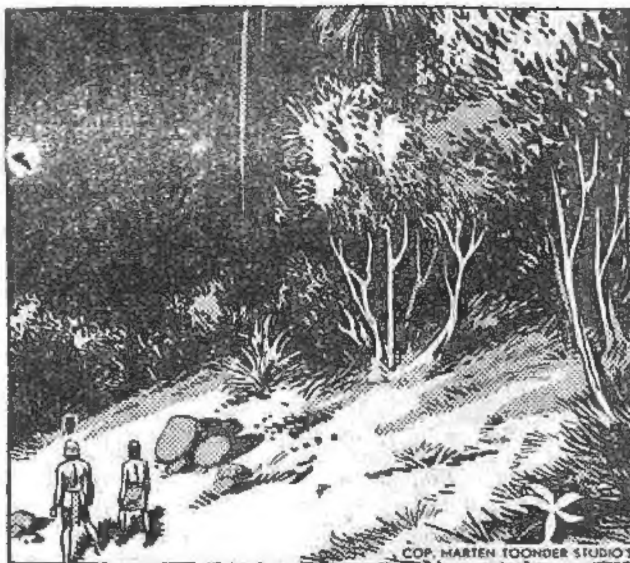
SCHIPBREUKELINGEN IN ROME — *Eric en Winonah trachten per vliegtuig Noorwegen te bereiken. Zij moeten echter een noodlanding maken en komen terecht in een Romeinse vesting, waar zij als slaven verkocht worden. Eric vecht om zijn vrijheid die hij eindelijk verwerft .Na bovenmenselijke avonturen gelukt het hem ook Winonah terug te vinden en hun onderbroken tocht naar Noorwegen verder te zetten.*

DE VALSE KONING — *Tijdens Eric's afwezigheid sterft de oude koning Wogram. Diens plaats wordt ingenomen door de dwingeland Omon, een neef van Eric die het volk berooft en uitmoordt. Bij zijn terugkeer uit het Romeinse Rijk is Eric getuige van die droeve toestanden. Aan het hoofd van een handvol verkleefde dienaars weet hij vrede en welvaart in het land te herstellen.*

DE MOORDENAAR VAN KONING WOGRAM — *Eric's land leeft terug in vrede en welvaart. Eric vraagt zich echter steeds af hoe zijn vader, koning Wogram, aan zijn einde kwam. Tijdens een nare droom onthuld Wogram's geest hem de waarheid : de oude koning werd vermoord. Eric weet echter na een reeks adembenemende avonturen zijn vader te wreken.*

HET VERZOEK VAN DE TOVENAAR LAURI — *In dit avontuur wordt verhaald hoe Eric na een bezoek aan de profetes, die hem naar de tovenaar Lauri verwijst, verplicht wordt deze laatste een scheepslading goud te bezorgen. Niet zonder grote moeilijkheden bereikt Eric het « goudland ».*

Eric had een wondere droom gehad. Hij vertelde aan Halsa hoe het hem toegeschenen had dat hij gevangen was genomen in het Rijk van de Dodenridders. Wrede mannen waren deze. Na Halsa gedood te hebben, wierpen ze Eric ten prooi aan een slang. Vol afschuw ontwaakte Eric, maar toen, zo vertelde hij verder, zag hij werkelijk een slang voor zich. Op het laatste nippertje greep hij de slang en doodde ze.

Vol verbazing luisterde Halsa naar het verhaal van de zonderlinge droom.

De Noorman vatte de nachtmerrie echter tevens op als een waarschuwing, en zij besloten, langs het strand op weg te gaan. Misschien zouden zij ergens gewone mensen ontmoeten, die hen verder wilden helpen. En misschien was het verhaal van de dodenridders slechts maar legende? Wat ik heb gedroomd, kan nooit waarheid zijn, meende Eric.

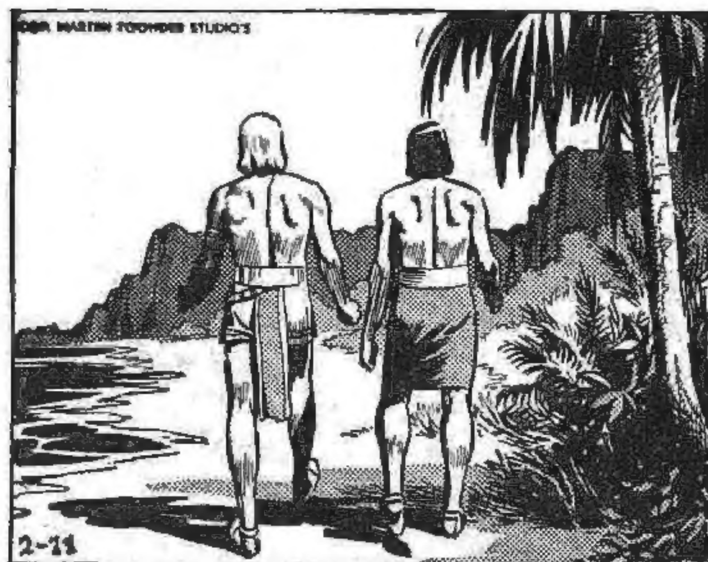
Zo gezegd, zo gedaan. Zoveel mogelijk meden zij de dichte wildernis, waar alle mogelijke gevaren op de loer konden liggen.

Oplettend liepen zij voort en ten laatste bereikten zij het strand, waar een koele zeewind hen op de haren streek. Verspreide palmgroepjes stonden te wuiven in de bries en hier, waar geen dichte plantengroei het uitzicht belemmerde, voelde Eric zich beter op zijn gemak.

Enige ogenblikken stonden de beide mannen uit te kijken over de wilde zee.

— Kom ! zei Eric. Wij moeten verder !

En met frisse moed begonnen zij hun tocht langs het strand.

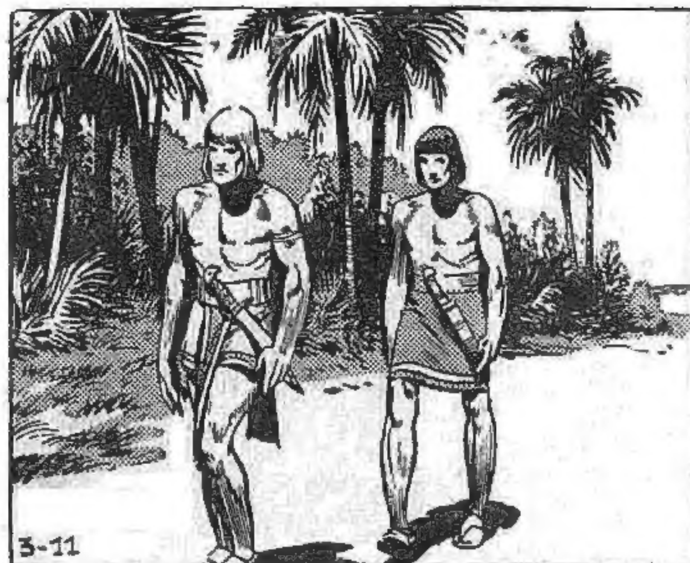

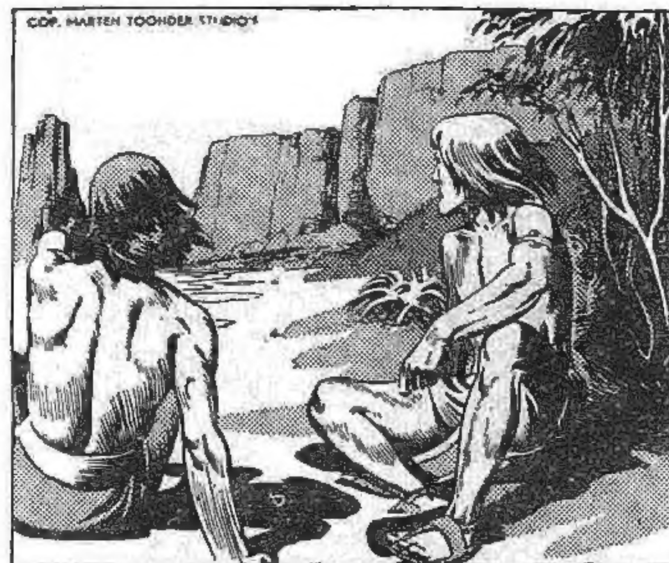
Fiks voortstappend vorderden de twee moedige avonturiers snel over het smalle strand. Af en toe hielden zij even stil, om een paar wilde vruchten te plukken, waarmede zij hun dorst konden lessen, doch iets voedzamers, iets waarmede zij hun honger zouden kunnen stillen, vonden zij niet... Inmiddels hadden een paar wilden het lichaam van hun soortgenoot gevonden, dat door de twee Noormannen achtergelaten was.

Een diep gebrom welde op uit hun kelen en met flikkerende ogen monsterden zij de voetstappen van Eric en Halsa...

Een van de twee inboorlingen stootte een paar rauwe keelklanken uit en zo snel mogelijk begonnen zij het door Eric en zijn makker gemaakte spoor te volgen. Uit alles bleek, dat de mannen geoefende spoorzoekers waren, want hoewel de voetstappen van beide vrienden af en toe nauwelijks zichtbaar waren en soms in het weelderige gras totaal ontbraken ,aarzelden de wilden geen minuut. Steeds wisten zij met onfeilbare zekerheid het juiste pad te vinden.

En zo gelukten zij er in, de afstand tussen hen en de twee Noormannen langzaam maar zeker te verkleinen...

Onbewust van het feit, dat zij achtervolgd werden door twee van moordlust verteerde wilden, zetten Eric en Halsa, vol aandacht voor alles wat zich op hun weg bevond, de tocht langs het strand voort. Ondanks de overvloed van vruchten, welke zij hier aantroffen, begon de honger steeds meer te knagen... Waarom hadden ze toch maar geen overvloed van eten en drinken meegenomen ? Hun magen vroegen luidruchtig om degelijker voedsel, en meermalen keek Eric om zich heen, in de hoop, klein wild of vogels te ontdekken. Doch deze hoop werd niet vervuld; het leek wel, of in dit vreeme land ,geen dierlijk wezen bestond...

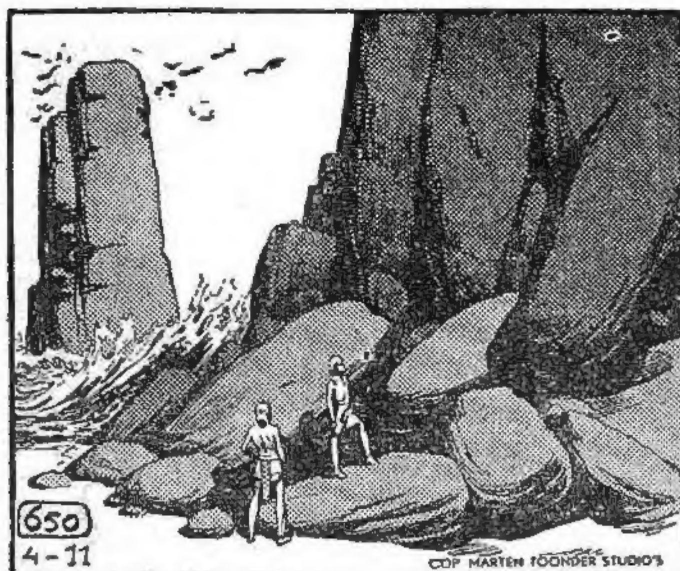
De zon welke onbarmhartig op hun hoofden scheen, maakte de toestand er niet beter op en na een lange mars zetten zij zich moedeloos neer, om wat op adem te komen. Halsa poogde de stemming er wat in te houden en zei grijnzend :

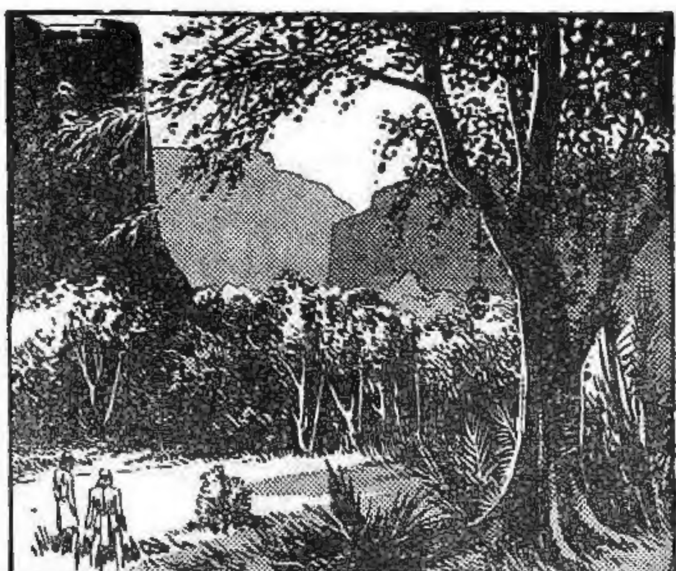
— Kijk, als we eerst maar bij die rotsen zijn, dan is het ergste voorbij; ik heb zo'n idee, dat we daar wel mensen zullen treffen...

Ondanks deze opbeurende woorden, voelden de beide mannen, dat hun toestand ver van rooskleurig was, terwijl redding verder scheen dan ooit...

En terwijl Halsa en Eric van hun vermoeinissen uitrustten, naderden de twee wilden, als de verpersoonlijking van de wraakzucht... Zij waren gewend aan dit land. Zij wisten ,waar zij hun voedsel moesten halen, en even fris als zij begonnen waren, zetten zij hun achtervolging voort, met haat en moordlust in hun ogen...

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Zo goed en zo kwaad het ging, met de moed der wanhoop, zetten de twee vrienden hun tocht voort. Halsa was er het ergste aan toe, daar hij niet, zoals onze held, aan dergelijke toestanden gewoon was. Doch eindelijk — en tot hun eigen verbazing — wisten zij de rotswand te bereiken... Hier wachtte hen echter een grote teleurstelling : De rotsvorming liep tot ver in zee door, als het ware het strand afsluitend.

Halsa klom moeizaam tegen enkele steenblokken op, doch al spoedig zag hij in ,dat het nutteloos was, te proberen tegen de rotswand op te klimmen.

— Er zit niets anders op ! zei Eric. We moeten het land weer in.

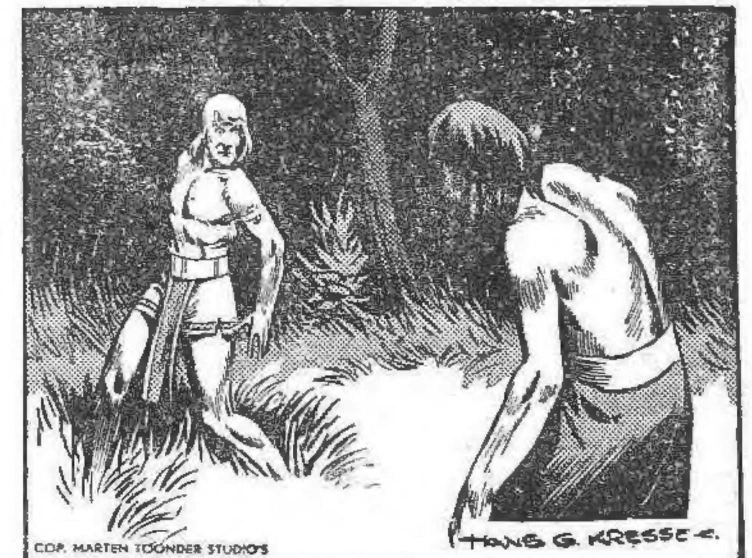
Dit denkbeeld stond hun niet aan. Maar het was de enige weg, welke zij gaan konden, indien zij niet op hun schreden terug wilden keren. Zwijgend volgden zij de rotswand ,door palmbosjes en laag struikgewas, tot zij een open plek bereikten. Een brede vallei strekte zich uit tussen de bergwanden, terwijl vóór hen, als een groene muur, een dichte tropische wildernis oprees... Het was de enige weg, welke hun overbleef...

Eric, noch Halsa, bemerkten het vreemde, ronde voorwerp, dat aan een ruwe koord uit een boom hing. Indien zij dit gezien hadden, zouden zij zich er wel voor gewacht hebben, het geheimzinnige oerwoud te betreden, doch nu begaven zij zich langzaam, aarzelend, over de grasvlakte in de richting van de zwijgende wildernis.

Niet lang nadat de beide Noormannen onder de bomen verdwenen waren betraden de wilden de plaats. Zij fluisterden opgewonden met elkaar en keken spiedend in het rond, als zochten zij iets... Dan met een zachte kreet, wees een van hen naar het ronde voorwerp in de boom, hetzelfde voorwerp, dat onze beide vrienden over het hoofd gezien hadden; het was een gele, verweerde, grijnzende doodskop.

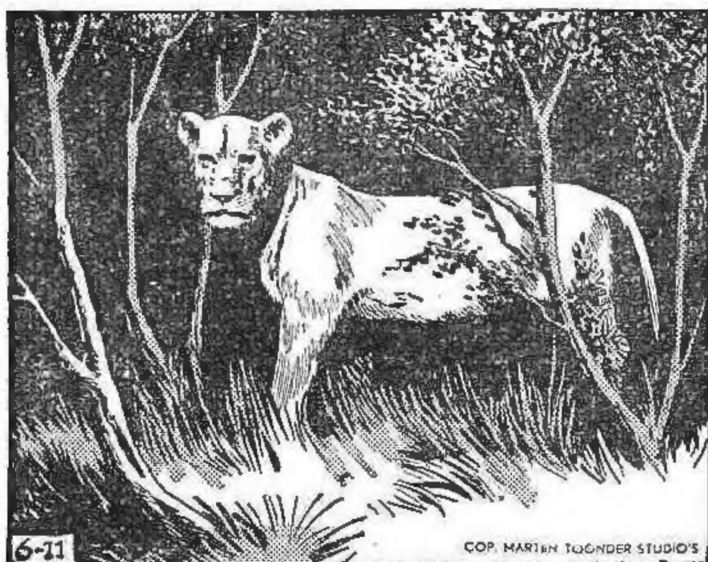

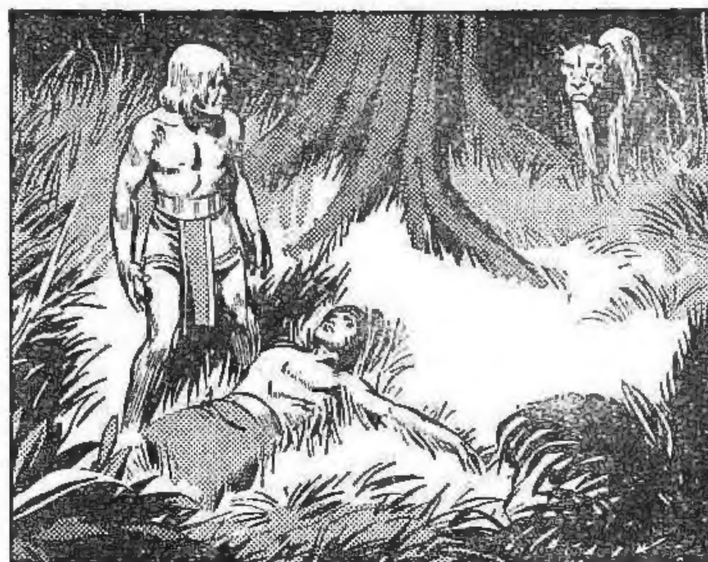
Met een sprong trokken de twee wilden zich terug, opgewonden gebaren makend.

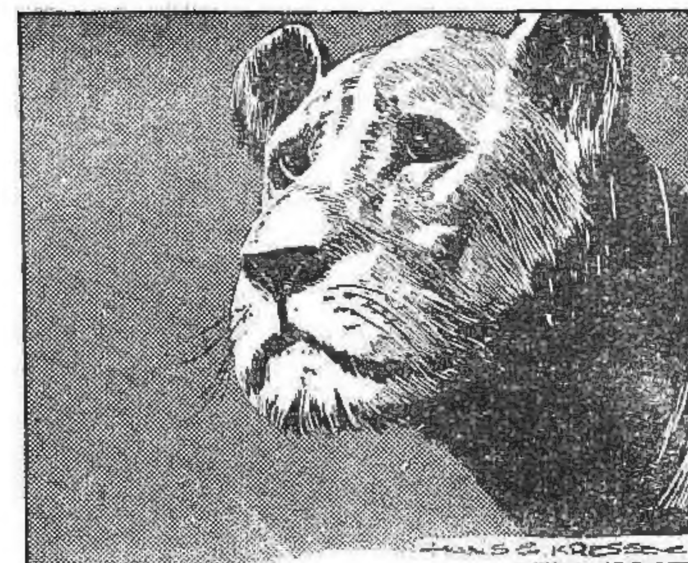
— JUJU... JUJU ! ! kakelde de een en de ander trilde over zijn gehele lichaam, terwijl zijn ogen angstig rolden...

Dodelijk bevreesd keken zij in het struikgewas aan de overzijde van de grasvlakte. Dan, met een laatste blik op het doodshoofd, maakten zij zich schielijk uit de voeten. Terwijl de wilden aldus hun achtervolging opgaven, om iets, dat machtiger was dan hun wraakzucht, een dodelijke vrees, drongen Eric en Halsa dieper in de wildernis door... Zij waren ongekend met datgene, wat de beide wilden zo beangstigd had en onbewust van het gevaar, dat hen dreigde, strompelden zij moeizaam voort... Hier zagen zij wel sporen van wild en zongen vreemde vogels in de bomen, hoog boven hen, doch de beide mannen waren te vermoeid, om er aandacht aan te schenken... Hijgend, met kelen van leer en gebarsten lippen, met een hongerige maag en brandende ogen worstelden zij voort, doch eindelijk werd het Halsa te machtig...

Op een kleine, open plek, temidden van de dampende wildernis, omringd door onbekende geluiden, bespied door glinsterende ogen, zakte Eric's trouwe makker met een zucht ineen...

De aanwezigheid van Halsa en Eric was voor de bewoners van de wildernis niet onopgemerkt gebleven. Een grote, gele leeuwin gleed geruisloos voort, door het struikgewas, af en toe stilstaand om de lucht op te nemen en te luisteren... Zwak drong Eric's vertwijfelde stem tot haar door en met een gegrom, diep in haar keel, verdween zij in het duister van het woud...

Zelf wankelend en duizelig poogde Eric zijn bewusteloze vriend voort te slepen in de schaduw ,buiten de schroeiende hitte van de zon.Het gras golfde op en neer voor zijn ogen en onze held besefte, dat het niet lang meer duren zou, of ook hij zou eveneens de strijd op moeten geven. Een zwakke beweging in de struiken deed hem opzien en op hetzelfde ogenblik rezen hem de haren ten berge...

Daar, geen twintig meter van hem verwijderd, stond een grote roofkat ! Haar gele ogen staarden recht in de zijne en een zacht gegrom welde op uit haar keel...

Eric richtte zich zwaaiend op en wachtte af... Hoe zwak hij ook was, hij was vastbesloten, zijn hulpeloze vriend tot het uiterste te verdedigen : Roerloos, met een haast menselijke uitdrukking in haar grote, gele ogen bleef de leeuwin de man aanstaren. Zij gromde niet langer en haar houding was niet uitgesproken vijandig — doch ondanks dat, was er iets zo vreemd,iets zo vreeswekkend in haar manier van doen, dat Eric een ijskoude rilling niet kon onderdrukken.

Gelaten wachtte hij...

Toen wist Eric ook plots niet meer wat er gebeurde. Hij staarde in de ogen van de leeuwin en zeeg plots in elkaar. Was dit het einde?

Met een bonzend hoofd ontwaakte Eric een poos nadien. Hij likte zijn lippen en stelde verwonderd vast, dat deze niet langer droog en gesprongen waren. Slaperig trachtte hij zich te herinneren, wat er gebeurd was. O, ja... een leeuwin besloop hem. Verschrikt keek hij op, waar hij was. Waar was het beest gebleven? Was er niets met hem gebeurd? Argwanend keek hij rond, maar op hetzelfde moment, verstijfde hij van schrik. Daar geen tien meter van hem verwijderd, lag dezelfde leeuwin, met drie jongen ! Zij schenen geen aandacht aan hem te besteden. Misschien hadden zij hem nog niet opgemerkt.

Maar... dat was onmogelijk ! Vol afgrijzen bedacht Eric zijn gevaarlijke toestand. Hij durfde zich nauwelijks bewegen, bevreesd als hij was ,dat de leeuwin hem zou bespringen. En, waar was Halsa ?

Was dit soms weer een droom ? Onze held kneep zich eens in de arm. Nee, hij was klaar wakker ! Maar... Halsa dan ! Opeens kreeg Eric zijn vriend in het oog en met moeite onderdrukte hij een gil. Daar lag hij en als een grote poes, met de machtige kop op Halsa's arm, lag vlak naast hem een monsterachtige, slapende leeuw.

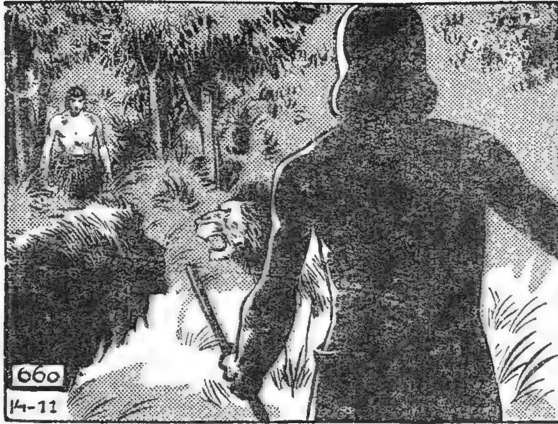

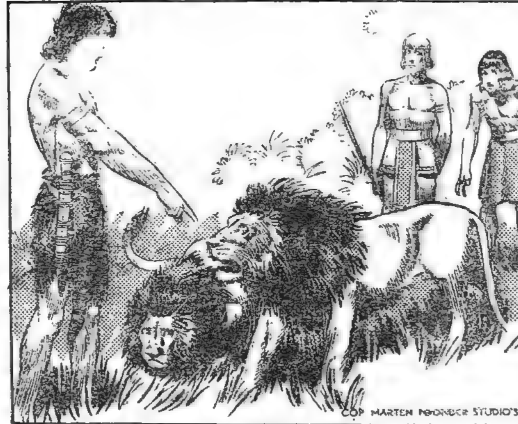

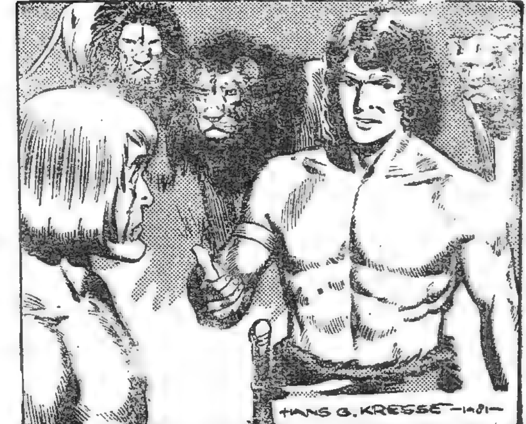

Het duizelde Eric en hij sloot een ogenblik de ogen, alsof hij dit afschuwelijk tafereel wou buiten sluiten. Doch meteen besefte hij, dat er iets gedaan moest worden. Voorzichtig schoof hij een eindje naar Halsa toe, terwijl hij onderwijl steelse blikken wierp op de andere leeuwin die vol aandacht haar jongen lag te likken. Meter voor meter schoof Eric naar zijn trouwe vriend, en eindelijk was hij zo dicht genaderd, dat hij Halsa's schouder kon aanraken en hem zachtjes wakker schudde. In een ogenblik was Halsa klaar wakker en hoewel Eric hem trachtte te beduiden, dat hij voorzichtig moest zijn, was door zijn onverwachte beweging ook de leeuw ontwaakt. Het dier begon meteen woedend te grommen en sloeg wild met zijn staart.

Dodelijk verschrikt sprong Halsa overeind en deinsde achteruit. Wat konden zij zonder wapens tegen de koning der wildernis beginnen? Aarzelend deden zij nog een paar schreden achteruit, doch met één sprong was het machtige dier weer bij hem. Ook de leeuwin liet nu haar jongen in de steek en kwam grommend op hen af. Eric en Halsa hadden ieder een tak afgebroken, waarmee zij zich de woedende dieren van het lijf trachtten te houden, doch daarmee bereikten zij slechts het tegenovergestelde. De leeuwen werden hoe langer hoe kwaadaardiger ; zij sloegen met hun poten in de grond, zodat stukken aarde en gras in het rond vlogen en Eric en Halsa dachten reeds, dat hun laatste uur geslagen had, toen zij plotseling een gebiedende menselijke stem hoorden.

Tot hun grote verbazing zagen Eric en Halsa een man van reusachtige afmeting uit de struiken te voorschijn komen, die met vreemde keelklanken de leeuwen tot zich riep. Onmiddellijk veranderde de houding van de dieren. Wel bleven ze zachtjes grommen, doch ze keerden Eric en Halsa de rug toe en slopen gedwee naar de zonderlinge verschijning toe.

Als aan de grond genageld staarden de twee vrienden naar dit zonderlinge tafereel. De reus bleek in het minst niet bevreesd voor de leeuwen, die nu, zachtjes grommend aan zijn voeten stonden. Hij beval de dieren te gaan liggen, aan welk bevel ze terstond gehoor gaven. Daarop wendde de man zich tot Eric en Halsa.

— He, sprak hij, nog steeds met dezelfde diepe keelklanken, het doet me genoegen te zien, dat ge ontwaakt zijt. Ge zult u thans waarschijnlijk beter voelen, dan enkele uren geleden. Slaap is het beste geneesmiddel voor een uitgeput lichaam.

Vergeef mij, dat het ontwaken misschien minder prettig was en dat mijn dieren u schrik hebben aangejaagd, doch ik had hun opdracht gegeven, u zorgvuldig te bewaken, anders waart ge vast en zeker reeds het slachtoffer van andere junglebewoners geworden. Maar vergun mij, mij voor te stellen. Ik ben de koning van dit woud, waarin ge verdwaald zijt geraakt.

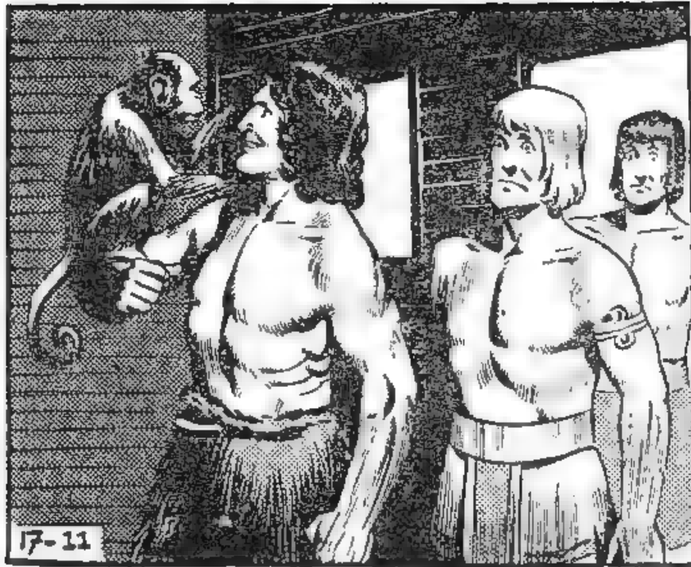
Nog steeds sprakeloos van verbazing, knikten Eric en Halsa slechts, terwijl zij hun ogen geen ogenblik van de reusachtige gestalte afhielden. Doch deze hield zich, alsof hij hun verwondering niet merkte en sprak verder :

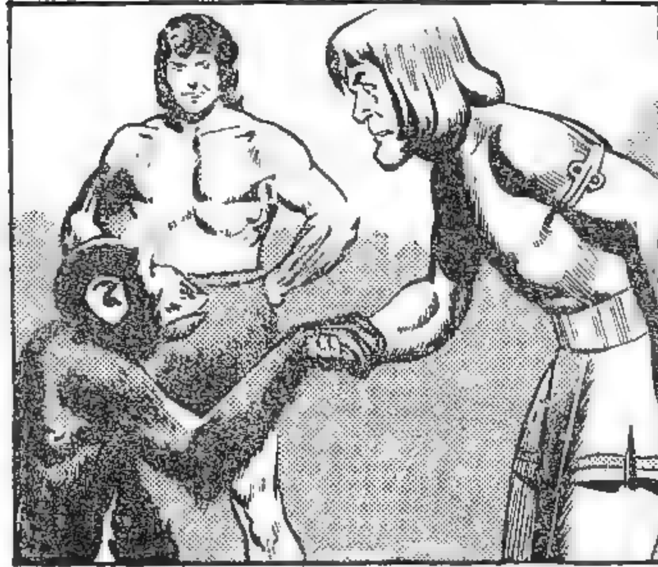
— Gij behoeft werkelijk geen angst voor mijn dieren te hebben. Ik heb hen volkomen in mijn macht en zij gehoorzamen mij onvoorwaardelijk. Komt, gij kunt hen zonder enige angst over de kop aaien. Dan zal het dier tevens weten, dat gij geen wraak meer jegens hem koestert.

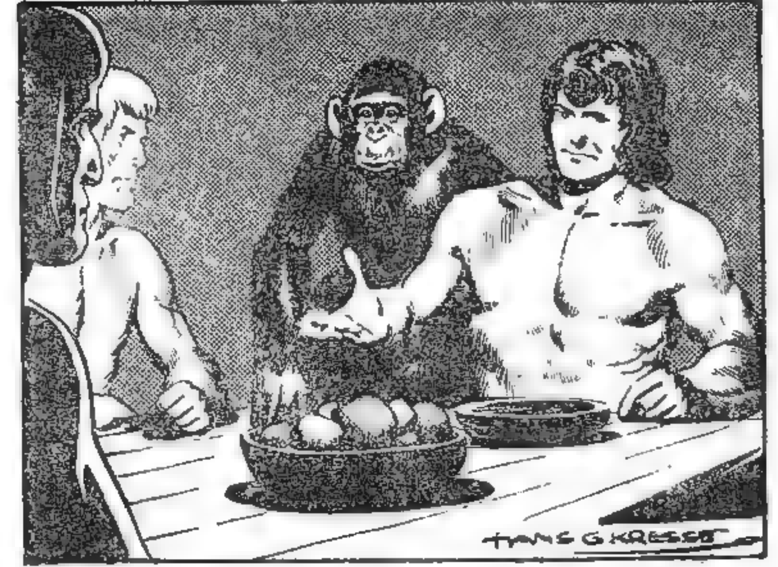
De reus maakte een uitnodigend gebaar naar Eric, die aarzelend naderbij trad en de grootste leeuw voorzichtig over de ruige kop aaide. Het dier gromde even heel zachtjes, doch de reus sprak enkele sussende woorden en terstond hield het grommen op.

— Maar laten wij hier niet blijven, ging de woudkoning verder. Ik nodig u uit, mij naar mijn woudverblijf te vergezellen. Het is niet ver en mijn dieren zullen ons begeleiden, zodat wij geen gevaren van andere woudbewoners te duchten zullen hebben. Het zal mij een groot genoegen zijn, u beiden gastvrijheid te mogen verlenen.

Eric en Halsa knikten ten teken, dat zij de uitnodiging aanvaarden en even later zette de zonderlinge stoet zich in beweging.

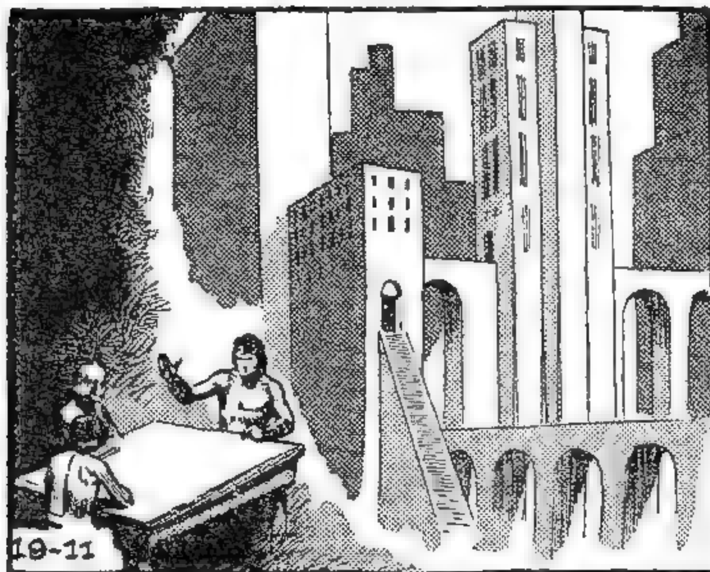
In gespannen verwachting betraden zij, ongeveer een kwartier later, de blokhut, die veel groter en gerieflijker bleek te zijn dan zij op het eerste gezicht vermoed hadden, doch nauwelijks hadden zij een voet over de drempel gezet, of een enorme chimpansee kwam hen met grote sprongen tegemoet. Er was echter niets dreigends in zijn houding, integendeel, het beest was uitgelaten van vreugde. Het stootte grappige hoge kreten uit van plezier en sloeg met zijn handen op zijn dijen. De aap stormde op de woudkoning af en omhelsde hem bijna.

— Ha ,oude jongen, riep deze, hebt ge goed op het huis gepast? Hij wendde zich tot beide vrienden. Dit is Chu, legde hij uit, ik hoop dat ge goede vrienden met hem zult worden. Hij is zeer gevoelig voor een vriendelijk woord en wanneer hij eenmaal mag, zal hij voor u door het vuur lopen. Hé, Chu, begroet onze gasten eens behoorlijk!

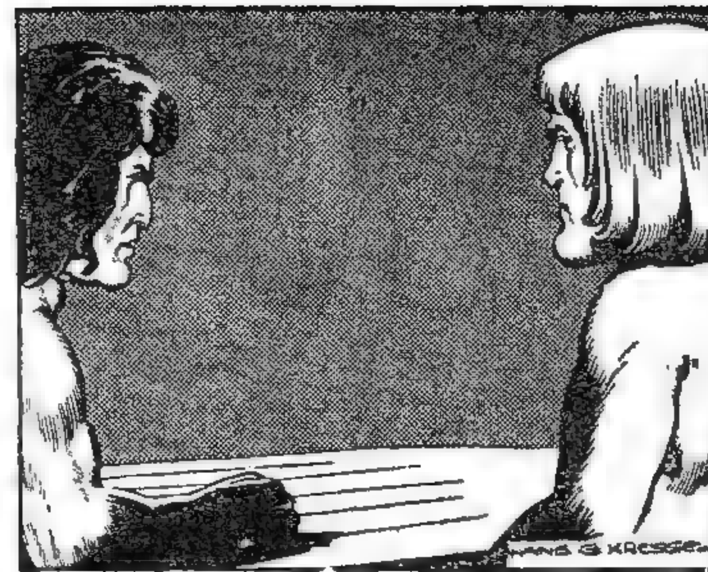
Zonder de minste verlegenheid stak de aap onmiddellijk een hand uit, en Eric, die dadelijk plezier in het dier had, legde de zijne er in. Daarna werd Halsa op dezelfde wijze begroet.

— En nu, sprak de woudkoning, wil ik eerst een verzuim inhalen en mij aan u bekend te maken. Mijn naam is Intor en ik brand van verlangen om te horen, welke avonturen u hierheen hebben gedreven.

Eric vertelde hem de waarheid. Zijn vriend en hij waren hierheen gekomen om het inland te verkennen en... kennis te maken met de dodenridders.

Toen Eric's verhaal ten einde was, begon de woudkoning te vertellen.

— Ge moet weten, zo begon de woudkoning, dat mijn vader, koning Anthropos eens het machtige rijk bestuurde. En hoewel hij een nobel vorst was, namen de staatszaken hem teveel in beslag, zodat hij zich slechts heel weinig met ons kon bemoeien. Ons — dat waren mijn broer, Logos. en mijn halfzuster Ergosa. — Deze laatste was het, die mij het leven in het paleis tot een hel maakte en toen ik de leeftijd van veertien jaar had bereikt, verjoeg zij mij uit mijn ouderlijk huis. Lang heb ik rondgezworven, voor ik hier, temidden van mijn dieren, rust en vergetelheid vond.

— Maar uw vader? zei Eric. Vond hij dit zomaar goed?

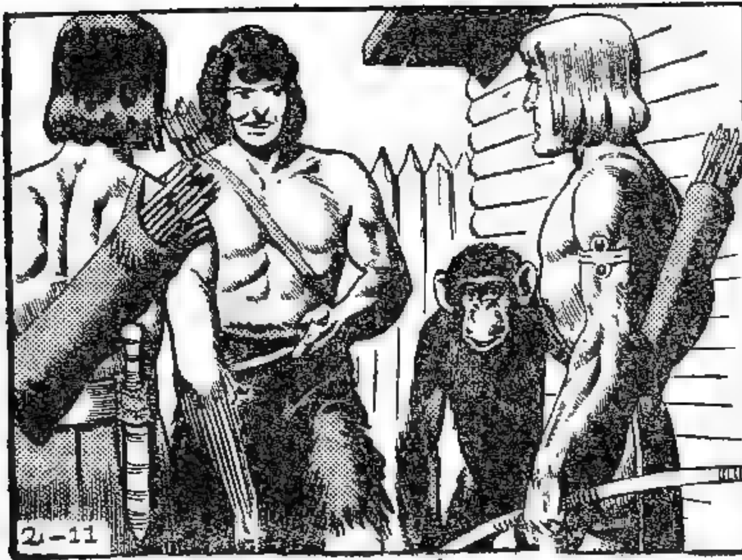
— Mijn vader overleed slechts weinige dagen later, ging de woudkoning verder, en er ontbrandde een felle strijd over de troonsopvolging. Tenslotte viel het eens zo machtige rijk in twee delen uiteen. Een ervan, het Rijk van de Geest, wordt thans bestuurd door mijn broeder Logos terwijl mijn halfzuster zich heeft uitgeroepen tot koningin van Materis, het Rijk van de Stof.

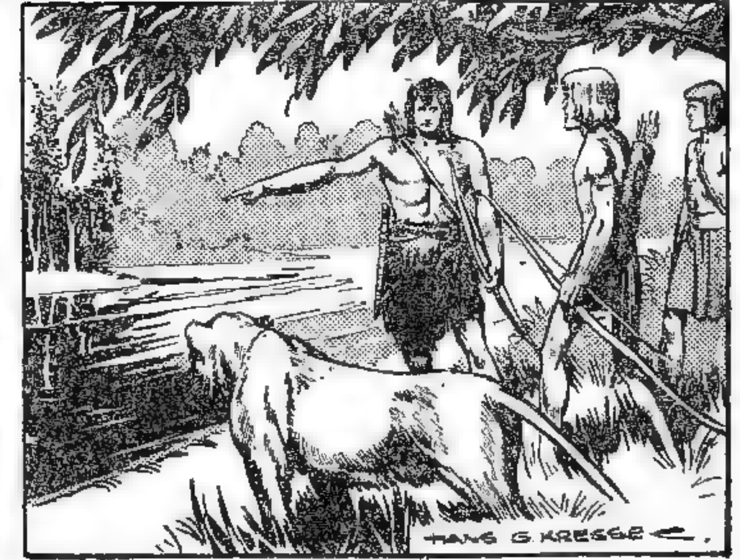
De woudkoning zweeg enkele ogenblikken en zijn gezicht kreeg een sombere uitdrukking.

— Ge kunt u geen idee vormen, vervolgde hij, wat voor toestanden daar heersen. De mensen zijn er geworden tot nietswaardige wezens. Ouden van dagen en zieken worden eenvoudig afgemaakt. Hun instrumenten en gereedschappen doen aan het stenentijdperk denken en niettegenstaande Ergosa met ijzeren hand regeert, verkeert het land in de diepste armoede.

Hier zweeg de woudkoning.

Maar Eric en Halsa dachten nog lang over zijn woorden na.

De volgende morgen waren de twee vrienden al vroeg bij de hand. Ze voelden zich beter dan vier en twintig uur geleden, maar waren de gevolgen van de afmattende tocht door de wildernis nog lang niet te boven. Graag namen ze de uitnodiging van de woudkoning aan, om bij hem te gast te blijven, tot ze geheel hersteld zouden zijn.

— Voelt ge u sterk genoeg mij op een tocht door mijn rijk te vergezellen? vroeg de woudkoning, nadat zij rijkelijk ontbeten hadden.

Eric en Halsa, die nieuwsgierig waren om het domein van hun gastheer te zien, stemden onmiddellijk toe. De woudkoning voorzag hen beiden van pijl en boog, hetgeen in de wildernis betere wapens waren dan dolken, en even later waren ze op weg. Chu, de chimpanzee en de leeuwen bleven achter om het huis te bewaken. Alleen de oude leeuwin Cilis vergezelde hen.

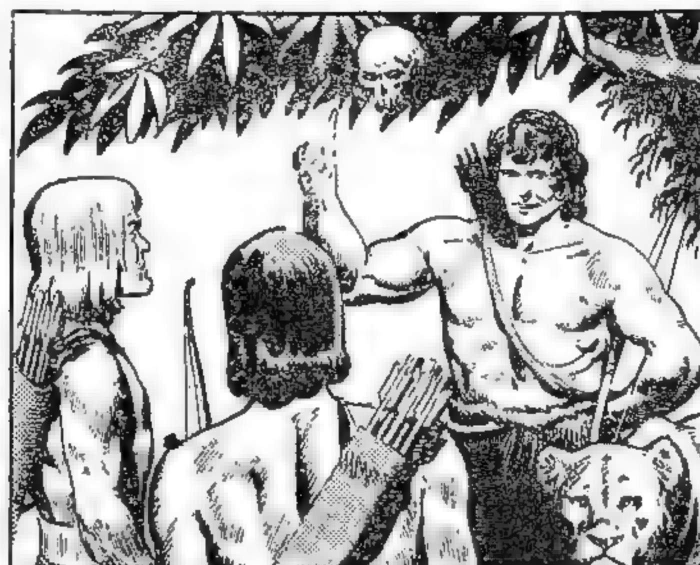
Na een lange tocht door een steeds wisselend landschap, bereikten de drie mannen ten slotte een brede rivier.

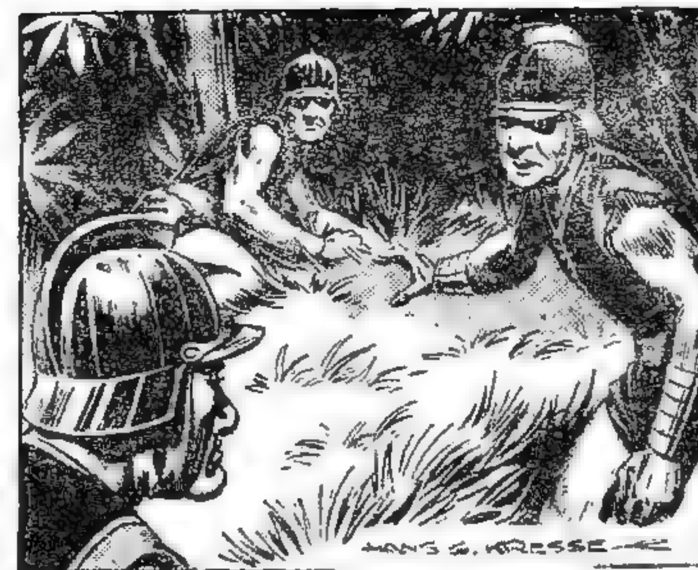
En donkere schaduw gleed over het gelaat van de woudkoning.

— Daar aan de overkant ligt Materia, sprak hij, terwijl hij in de verte wees. Ik waarschuw u beiden daar nimmer een voet te zetten, want ge zoudt er met Uw leven voor boeten. De Materianen dulden geen verstandige mensen in hun midden.

Op hetzelfde ogenblik begon de oude leeuwin dreigend te grommen, terwijl zij strak naar de andere oever staarde.

— Woedend sloeg het dier met zijn staart en hoewel de woudkoning het kalmerend toesprak, bleef het zachtjes grommen.

Het lijkt mij beter, dat wij ons tussen de struiken terugtrekken, meende de woudkoning. Het is namelijk reeds twee keer voorgekomen dat mijn halfzuster, koningin Ergosa, haar soldaten heeft uitgezonden om te trachten mij in handen te krijgen. Blijkbaar is zij bevreesd, dat ik vroeg of laat een poging zal wagen, om haar van de troon te werpen en het zou een gehele geruststelling voor haar zijn, wanneer zij mij onschadelijk wist. Tot nu toe zijn haar plannen mislukt, doch voorzichtigheid blijft geboden.

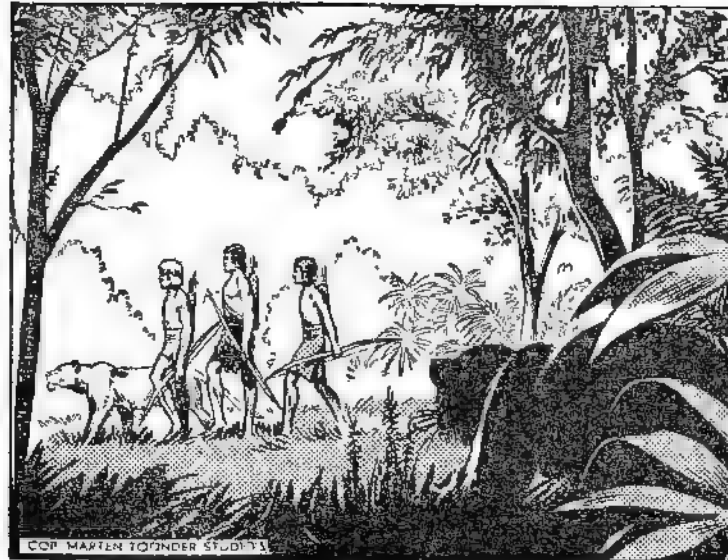
De woudkoning leidde hen naar een plaats tussen de struiken, waar aan een boomtak een verweerd en half vergaan doodshoofd bengelde. Eric gaf een kreet, doch de woudkoning stelde hem spoedig gerust.

— Schrik niet, legde hij uit. Dit is slechts een waarschuwing voor vreemdelingen, ten teken, dat mijn rijk hier begint, en dat het voor ieder, die hier niets te maken heeft, verboden is deze grond te betreden.

— Vreemd, peinst Eric, dat wij nergens dergelijke waarschuwing gezien hebben, toen wij een paar dagen geleden de wildernis introkken.

Terwijl de mannen daar zaten te praten, naderden aan de andere oever, voorzichtig sluipend, een troep mannen in vreemde kleding.

Deze mannen, die er zeer krijgshaftig uitzagen, bleven plotseling staan om te beraadslagen. Niettegenstaande hun krijgshaftig uiterlijk, maakten ze, van dichtbij gezien, een vrij potsierlijke indruk. Zij hadden grove gezichten, reusachtige helmen, die hen op brandweerlieden of operettesoldaten deden lijken.

Doch uit hun gesprek bleek weldra dat zij lang niet zo onschuldig waren, als zij er uitzagen. Een van hen, die blijkbaar als verkenner was opgetreden, meldde zich nu bij de hoofdman.

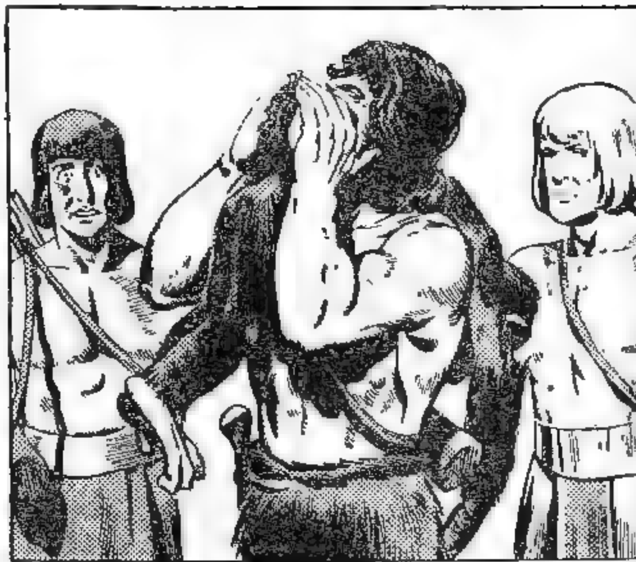
— Ik heb stemmen gehoord aan de overkant van de rivier, hier vlakbij, deelde hij mede. De hoofdman dacht een ogenblik na en besloot toen :

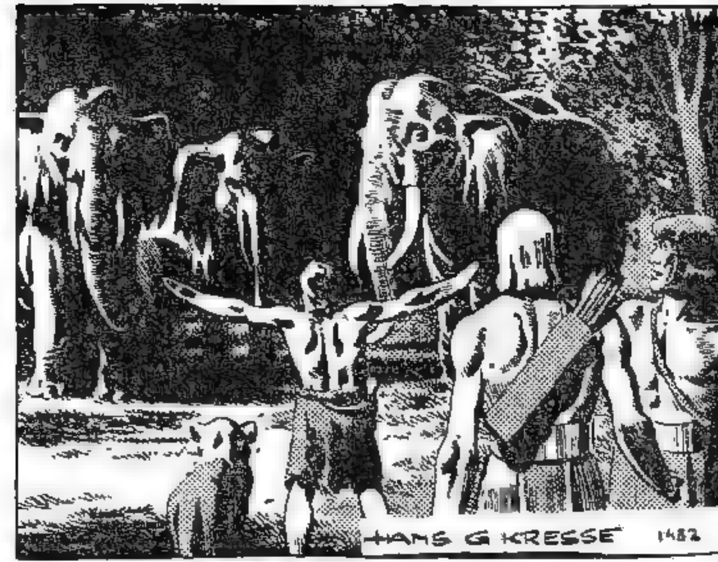
— Goed, dan gaan wij terug en steken een eindweegs stroomafwaarts de rivier over. Het treft uitstekend dat de woudkoning weg is, dan kunnen wij beginnen met zijn huis in brand te steken. Daarna wachten wij de kerel op en nemen hem gevangen. Deze keer kan het niet mislukken. Als wij deze opdracht goed uitvoeren, zal koningin Ergosa ons zeker bevorderen. Voorwaarts !

Inmiddels hadden de drie mannen, onkundig van dit alles, hun tocht voortgezet. Doch eensklaps bleef Cilia, de leeuwin ,die voor hen uitliep, staan en liet een dreigend gegrom horen.

— Stil, er dreigt gevaar, waarschuwde de woudkoning, terwijl hij de twee vrienden beduidde te blijven staan.

Zo snel als het hier mogelijk was liepen ze terug naar de woning van de woudkoning.

— Ik vraag me af wat er gebeurd kan zijn, merkte de woudkoning op. Ik ben bang, dat Ergosa er achter zit. Natuurlijk heeft zij opnieuw haar soldaten op mij afgestuurd.

— Als wij maar op tijd komen, meende Eric. Het is nog een hele afstand, te oordelen naar de tocht die wij reeds achter de rug hebben.

— Ja, antwoordde de woudkoning, en het ergste is, dat wij op deze manier lang niet vlug vooruit komen. Wie weet, wat die booswichten intussen uitvoeren.

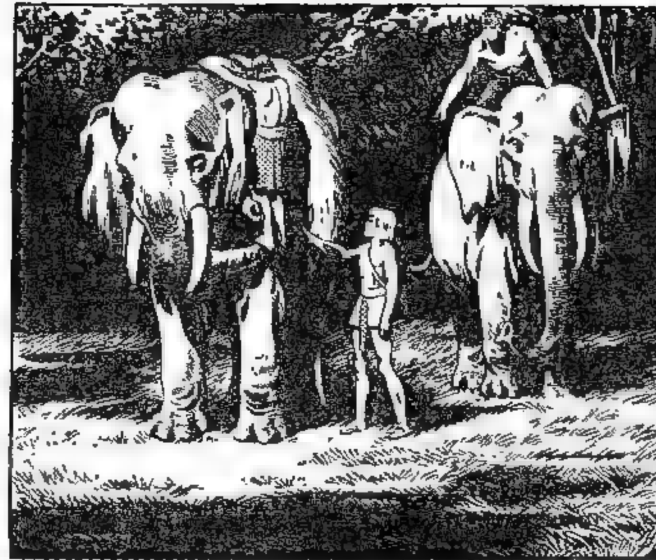
Zwijgend gingen zij verder, doch na een poos, toen zij op een open plek in de wildernis waren gekomen, bleef de woudkoning plotseling staan.

— Zo gaat het niet langer, zei hij, op deze manier komen wij nooit op tijd. We moeten hulp hebben.

Hij zette zijn handen aan zijn mond en stootte, tot grote verbazing van Eric en Halsa, een reeks vreemde keelklanken uit, die duizendvoudig door de echo herhaald werden. Doch bijna onmiddellijk daarop hoorden de twee vrienden, boven het geluid van de echo's uit, nog iets anders, een dof gedreun en het kraken en knappen van takken, dat snel naderbij kwam. Nog voor ze de tijd hadden om zich af te vragen wat dit alles betekende, week het gebladerte en een kudde olifanten verscheen.

Schrik en verbazing tekenden zich af op Halsa's gezicht en hij maakte een beweging als om te vluchten.

Doch de woudkoning zei :

— Wees niet bevreesd, dit zijn mijn vrienden. Zij zullen ons in een ogenblik thuis brengen. Kijk !

En met de gewonde chimpansee in zijn armen, beklom hij een van de reusachtige dieren en zette zich op zijn rug, hetgeen de kolos zich zonder enige aarzeling liet welgevallen.

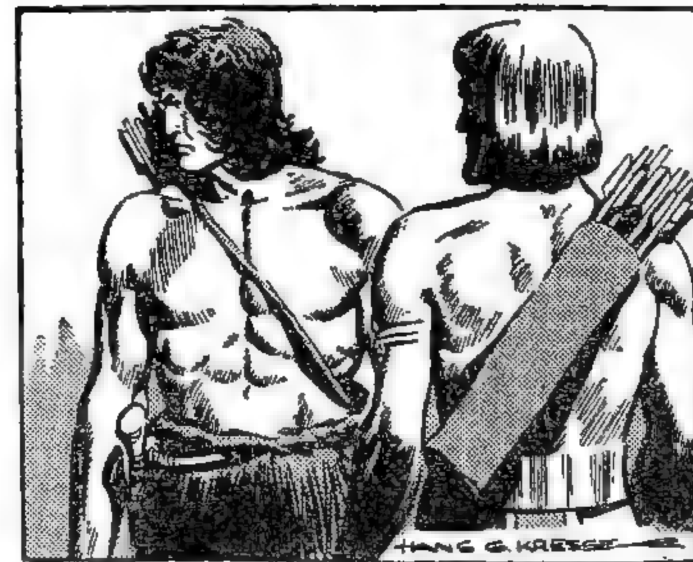
— Stijgt op vrienden, de tijd dringt, nodigde de woudkoning uit, terwijl hij op een andere olifant wees. Doch Halsa schudde vastberaden het hoofd. Ik denk er niet aan mij op zo'n monster te wagen. U kennen ze misschien, dat is een andere zaak. Gij kunt met hen praten en ze gehoorzamen u. Doch als zo'n dier er straks met mij vandoor gaat, ben ik aan zijn genade overgeleverd.

Eric trachtte Halsa gerust te stellen en vertelde hem, dat hij reeds vroeger met olifanten te maken had gehad en dat hij ze had leren kennen als rustige, verstandige dieren, die, zolang zij niet geplaagd werden, de goedheid zelf waren. Doch het duurde nog geruime tijd eer Halsa, die nog nooit in zijn leven olifanten aanschouwd had, zich liet overhalen om aarzelend een der dieren te bestijgen. Eric zette zich achter hem, terwijl de woudkoning intussen het dier bemoedigend toesprak in een taal, die het uitstekend scheen te verstaan. Het wachtte tenminste geduldig tot de twee mannen gezeten waren en toen, op een teken van de woudkoning zette de stoet zich in beweging.

Plots hielden de olifanten stil...

Daar, vlak vóór hen, lagen een paar grommende leeuwen. In hun klauwen hielden ze een prooi.

Nog voor de woudkoning iets had gezegd rende de leeuwin Cilia met grote sprongen op haar soortgenoten af en was spoedig met hen verdiept in de buit. De woudkoning steeg af.

— Wij zullen toch moeten onderzoeken wat daar gebeurt, merkte hij op. Misschien kunnen wij er een aanwijzing in vinden.

Gevolgd door Eric begaf hij zich naar de groep leeuwen. De dieren gromden wel, doch lieten zich niet verjagen en toen de beide mannen dichter gekomen waren, zagen zij tot hun grote schrik dat de vormeloze massa de resten van een menselijk lichaam waren. De man was echter al zo verminkt, dat hij nauwelijks meer te herkennen was.

— Dat moet de man zijn, die getracht heeft ons kwaad te doen, sprak de woudkoning somber, terwijl hij vol afschuw dit weerzinwekkende toneel gadesloeg. Hij heeft zijn gerechte straf gekregen.

— Maar het is toch een mens, riep Eric uit. Wij moeten zien of er nog iets te redden valt.

De woudkoning haalde de schouders op.

— Hier kan geen menselijke hulp meer baten, stelde hij vast. De man is zeker al een paar uur dood. Ik wilde, dat ik wist, wat dit alles te betekenen heeft. Ik zou me al heel sterk vergissen, als dit niet een van Ergosa's soldaten is, en waar er een is, moeten er meer zijn.

— Wij moeten zo spoedig mogelijk verder trekken, vervolgde de woudkoning. Ik heb een voorgevoel ,dat er vreselijke dingen gebeurd zijn en als we voortmaken, zijn we misschien nog niet te laat om iets te redden. Kom mee. Kom mee Cilia !

Doch Cilia scheen er niet aan te denken om het bevel van de woudkoning op te volgen ; zij gromde kwaadaardig en liet haar blinkende tanden zien. De woudkoning sprak haar bemoedigend toe en trachtte haar kop te strelen, doch de leeuwin begon nu nog harder te grommen en zwaaide woedend met haar staart. Zonder de mannen een blik waardig te keuren, wendde zij zich af, vleidde zich behagelijk bij de resten van het slachtoffer neer en scheen vastbesloten haar deel niet te laten ontglippen.

Ten slotte gaf de woudkoning zijn pogingen om het dier mee te krijgen op.

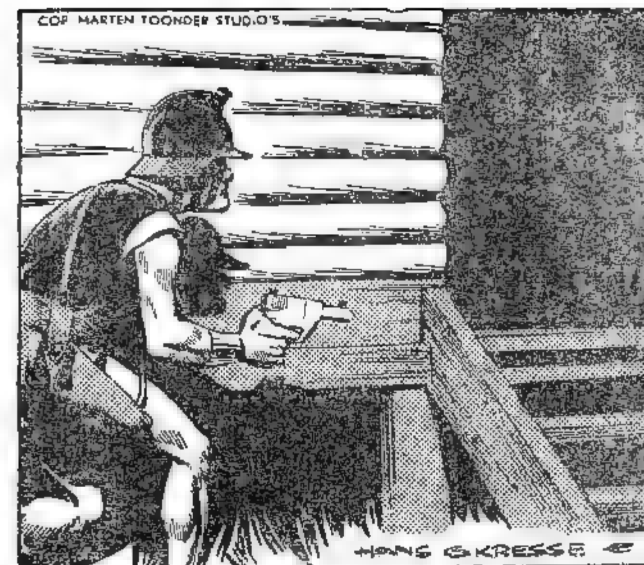
— Ze zal vanzelf wel weer naar huis toe komen, zei hij. We mogen nu geen tijd meer verliezen.

Opnieuw beklommen zij hun olifanten, vervuld van sombere gedachten. Want wie weet wat er thuis, daar in de hut van de woudkoning, was gebeurd.

Niemand van hen zag echter de soldaat, die hen, in de struiken verscholen, met een gemene grijnslach om de lippen nakeek. Liefkozend streek hij over het pistool dat hij in de hand hield.

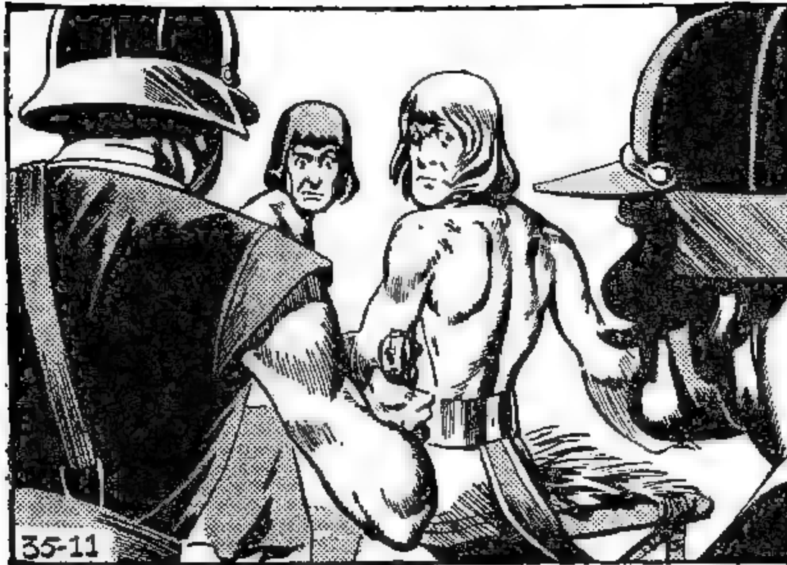
Voor hij kon schieten, weken de struiken vaneen en een tweede soldaat voegde zich bij hem. Dit was blijkbaar de aanvoerder, want de eerste sprong onmiddellijk eerbiedig in houding en luisterde aandachtig naar hetgeen zijn chef te vertellen had.

— Domkop, begon deze. Ge zoudt toch niet in het wilde schieten? Dacht ge nu heus, dat ge een van hen zoudt raken op die afstand? En bovendien, wie zijn die twee mannen, die hij daar bij zich heeft? dat moeten we te weten zien te komen, al heeft de koningin niet over hen gesproken. De kerel kan nu wel meer volgelingen hebben en dan beginnen wij, met die paar soldaten, die we hier hebben, niets tegen hen. Vooruit, ga hen achterna en zie zoveel mogelijk van hen te weten te komen. Of wacht, ik ga met u mee, dat lijkt me nog beter!

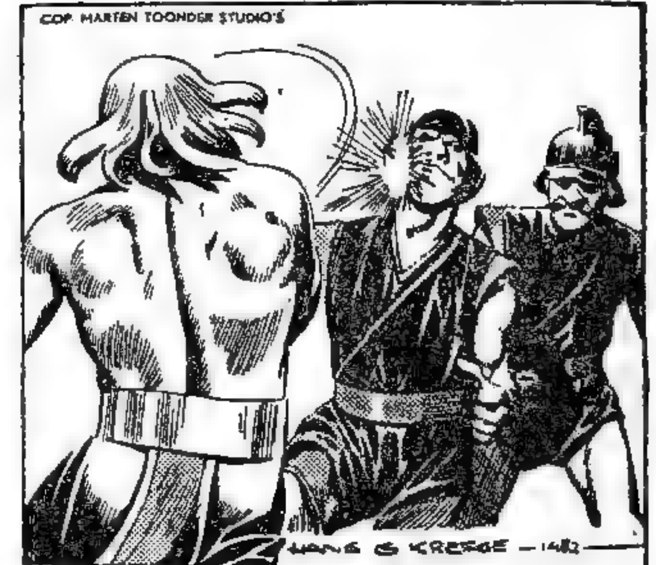
En samen slopen zij, zonder het minste geruis te maken, de twee olifanten door de dichte wildernis achterna.

Ondertussen waren de woudkoning, Eric en Halsa thuisgekomen, waar zij tot hun grote geruststelling alles nog bij het oude vonden. De chimpanzee was echter gewond. Zij verbonden hem zo goed mogelijk en de woudkoning verwijderde zich een ogenblik om iets versterkends voor hem klaar te maken.

Zo verdiept waren ze in hun zorgen voor de gewonde Chu, dat niemand van hen bemerkte, hoe donkere gedaanten uit de wildernis op de blokhut afkwamen.

Zelfs toen een der gedaanten in de deuropening verscheen, keek Eric nog niet onmiddellijk op, daar hij meende, dat het de woudkoning was. De indringer stond reeds midden in het vertrek, toen Eric plotseling opschrok. Ook Halsa slaakte een kreet en beide mannen keken verbaasd naar het vreemde figuur in de zonderlinge uniform, die dreigend op hen afkwam.

Eric bedacht zich echter geen ogenblik. Onmiddellijk begreep hij, dat dit de soldaten uit Materia moesten zijn, gestuurd door koningin Ergosa om de woudkoning gevangen te nemen. Tijd om een wapen te grijpen had hij niet meer, want de indringer was hem reeds te dicht genaderd. Doch zonder zich een ogenblik te bedenken, slingerde Eric de kom met water, die hij toevallig in de hand had, in het gezicht. De kom trof de aanvaller precies midden tussen de ogen. Hij struikelde achteruit en sloeg dreunend tegen de grond.

— Zo, mompelde Eric, terwijl hij voldaan naar de uitslag keek, die zal vooreerst geen grapjes meer uithalen.

Doch nauwelijks had hij die woorden gezegd, of een tweede soldaat rende naar binnen, terwijl buiten zware schreden weerklonken.

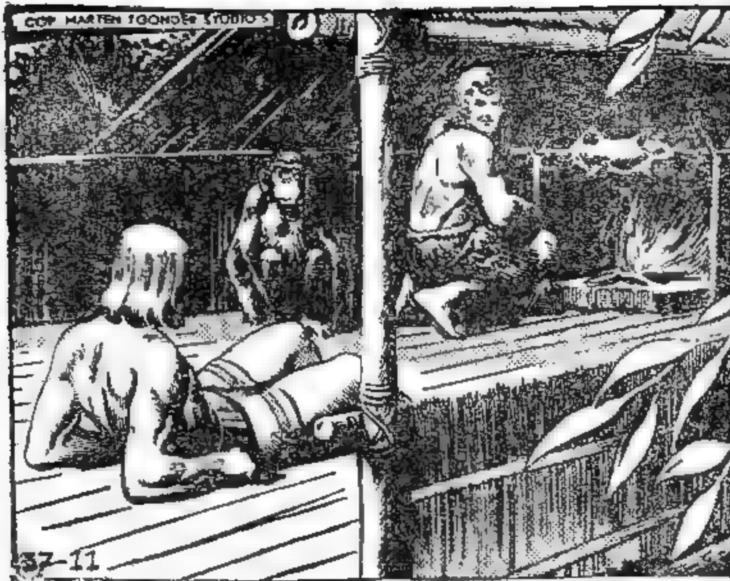

De tweede soldaat, die met één oogopslag zag, wat er met zijn makker was gebeurd, begon luidkeels om hulp te roepen, aangezien hij wel begreep, dat hij niet alleen tegen die twee stoere krijgers was opgewassen.

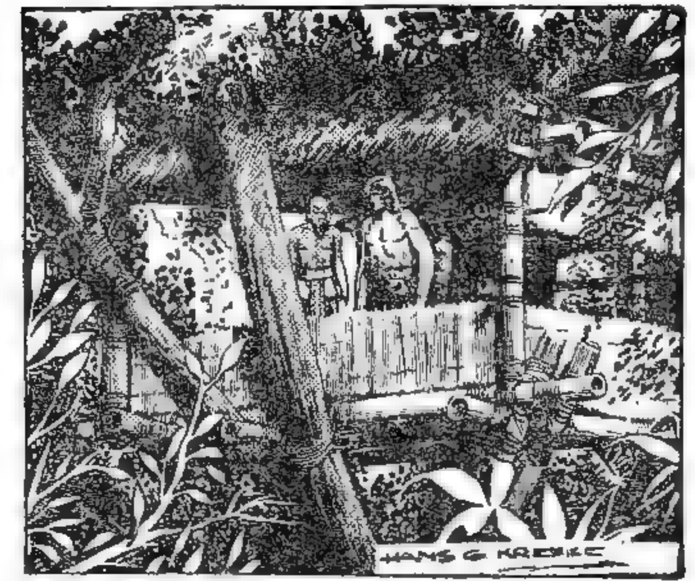
Op hetzelfde ogenblik verscheen ook de woudkoning, die door het geschreeuw en lawaai was opgeschrikt, in de deur, en achter hem, zag Eric nog meer vreemde soldaten binnendringen.

Spoedig was het gevecht nu algemeen. Eric weerde zich als een dolleman en slingerde de ene aanvaller na de andere door het vertrek heen en ook Halsa en de woudkoning lieten zich niet onbetuigd. Geruime tijd gingen de krijgskansen op en neer, want hoewel de aanvallers verre in de meerderheid waren, hadden ze er toch niet op gerekend een dergelijke tegenstand te ontmoeten en ze waren daardoor dan ook volkomen verrast.

Juist had Eric weer twee aanvallers van zich afgeschud en op onzachte wijze met zijn ijzersterke vuisten laten kennis maken. Ook de woudkoning was in een verwoed gevecht gewikkeld, terwijl Halsa hem te hulp snelde. En juist terwijl Eric zich klaar maakte om de laatste aanvallers te lijf te gaan, dook ineens een van de indringers vlak bij hem op en schoot zijn pistool af, op nog geen meter afstand van de Noorman. Eric voelde een stekende pijn in zijn schouder. Hij wankelde en alles werd zwart voor zijn ogen. Zonder één kreet te geven, viel hij als een blok neer.

Toen Eric ontwaakte begreep hij eerst niet wat er gebeurd was. Hij lag op een soort veranda en zijn schouder, waaromheen een stevig verband zat, deed hem nog steeds pijn. De geur van wildbraad drong in zijn neusgaten binnen en toen hij zich half oprichtte, zag hij een eindje verder de forse gestalte van de woudkoning, die een braadspit boven een houtvuur wentelde.

ild

Door het kraken van de planken wanneer Eric zich oprichtte, bemerkte hij dat zijn gast tot het bewustzijn teruggekeerd was. Hij liet onmiddellijk het vuur in de steek en kwam naar Eric toe.

Wat is er gebeurd? Waar ben ik? stamelde de Noorman, terwijl hij zijn blikken verbaasd in het rond liet dwalen.

Doch de woudkoning beduidde hem, dat hij weer moest gaan liggen en zich voorlopig nog rustig houden. Als hij nu bewoog bestond het gevaar, dat zijn wonde zou opengaan en opnieuw beginnen te bloeden.

Onderwijl bracht de woudkoning hem een stuk heerlijk gebraden vlees, wat Eric, die zich uitgehongerd voelde, met smaak verorberde. Daarna voelde hij zich een stuk beter en hij bleef zo aandringen dat de woudkoning eindelijk bij hem ging zitten, om hem te vertellen, wat er gebeurd was.

— Maar Halsa? vroeg Eric plots. Waar is die? De woudkoning bewaarde het stilzwijgen, maar antwoordde dan zacht:

— De soldaten hebben hem meegevoerd.

— Ja maar, begon Eric, doch de woudkoning viel hem in de rede :

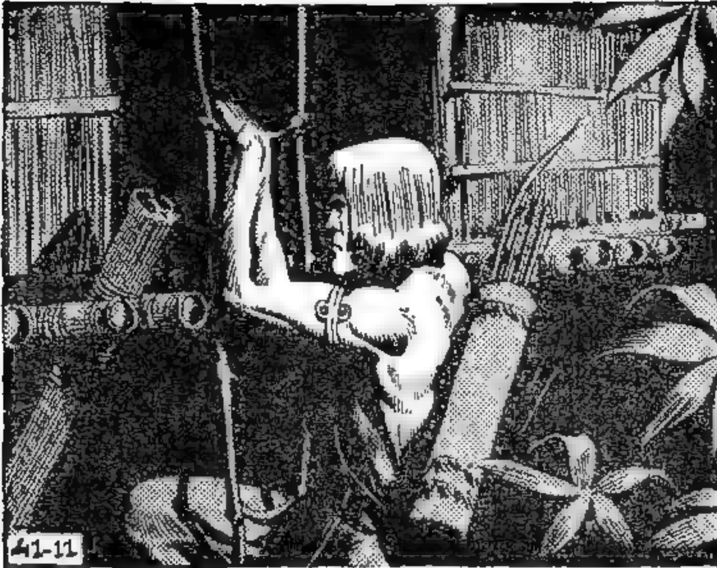
— Beste vriend, het zou zelfmoord zijn, om de rivier over te steken. Gij weet niet welke gevaren u aan de overkant bedreigen. Ge zoudt er nooit levend van terugkomen, geloof me, ge zoudt uw ongetwijfeld moedige pogingen met de dood moeten bekopen.

— Maar we kunnen Halsa toch maar niet zonder meer aan zijn lot overlaten ? protesteerde Eric wanhopig.

— Halsa's lot is reeds bezegeld, sprak de woudkoning somber. Uw vriend is niet meer te redden. Zodra men voet aan de andere oever zet, moet men met het leven afgerekend hebben. Het zou dwaasheid zijn, ter wille van een idee willens en wetens de dood in te gaan.

Kom mee naar huis, dan zullen wij beraadslagen, wat ons verder te doen staat.

Hoewel Eric het geenszins met de woudkoning eens was, zag hij wel in dat verder praten op dat ogenblik nutteloos zou zijn en gewillig volgde hij dus zijn gastheer naar de bamboehut in het woud, waar zij zich, uitgeput van alle vermoeienissen, al spoedig ter ruste begaven. Doch Eric kon de slaap niet vatten ; zijn gedachten waren voortdurend bij de arme Halsa, en op een gegeven ogenblik, toen hij zag, dat de woudkoning vast in slaap was, nam hij een besluit en verhief zich voorzichtig van zijn legerstede.

Zonder het minste gerucht te maken, stond Eric op en bleef een ogenblik in spanning luisteren. Doch het regelmatig geluid van een diepe ademhaling bewees, dat de woudkoning nog steeds in een zware slaap verzonken was, en niets van Eric's opstaan had bemerkt. Tastend zocht Eric in het donker zijn weg door het vertrek naar de plaats, waar hij zijn wapens had neergelegd. Het was moeilijk zoeken, doch ten slotte had hij toch de gordel met zijn dolk en de koker met pijl en boog. Aldus uitgerust begaf hij zich naar de opening van de hut en begon langs de touwladder af te dalen, waarbij hij er nog steeds voor zorgde geen leven te maken.

De touwladder werd 's nachts een eindje opgehaald om vreemde indringers de toegang tot de bamboehut onmogelijk te maken. Nog juist bijtijds dacht Eric hier aan en met een ferme sprong belandde hij ten slotte op de grond. Even keek hij om zich heen, om de juiste richting te bepalen. Hij had deze plek slechts bij daglicht aanschouwd, zodat het hem moeilijk viel zich te oriënteren.

Het was doodstil in het woud ; geen zuchtje bewoog de bladeren en wanneer er een takje onder zijn voet kraakte, klonk dat als een kanonschot. Ten slotte liet Eric zich op handen en voeten neer en zo sloop hij weg in de richting van de rivier.

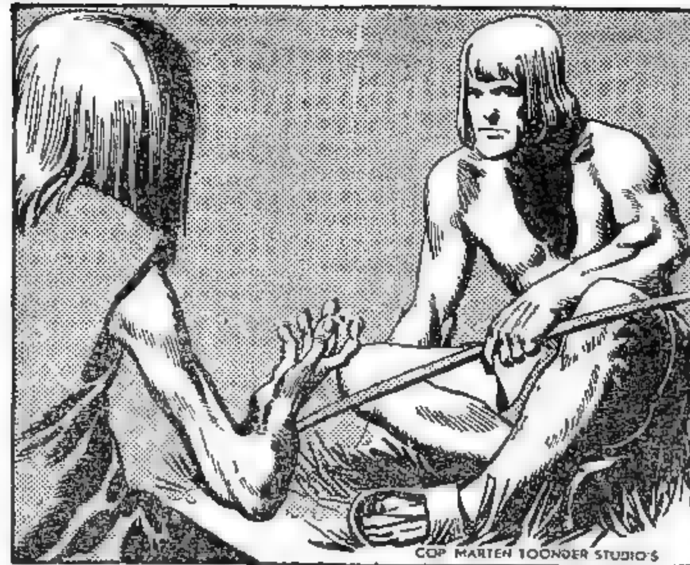
Met forse slagen zwom Eric de rivier over, die niet breed was. Wel stond er een vrij sterke stroom, doch Eric was een geoefend zwemmer en al spoedig had hij de overkant bereikt.

Opgefrist door dit ochtendbad beklom hij de andere oever. Doch nu werd het moeilijker. Aarzelend stond hij een ogenblik stil en dacht na. Welke kant moest hij uit? Dit was het rijk van de materie, maar waar waren de bewoners, de vreemde soldaten, die Eric in de blokhut had gezien? Waar hadden zij Halsa naartoe gebracht?

Het was alsof de atmosfeer hier nog drukkender was, dan aan de overkant, die Eric zo pas verlaten had. De stilte die er hing was onwerkelijk en benauwend en het werd Eric even onbehagelijk te moede, doch even later schudde hij alle sombere gedachten van zich af. Hij was hier om Halsa te zoeken en niet om zich door allerlei bangmakerijen te laten beïnvloeden.

Vastbesloten drong hij, op goed geluk af, de windernis in. Die kon toch niet eeuwig voortduren? Ergens moest hij toch tenslotte een aanwijzing vinden. En inderdaad was hij nog niet zo heel ver gegaan, toen hij plotseling een gerucht hoorde. Bliksemsnel liet hij zich voorover in het hoge gras vallen. Het was zaak om hier de uiterste voorzichtigheid in acht te nemen.

Als een kat sloop Eric op handen en voeten door de struiken. Het geluid kwam steeds dichterbij, een vreemd gemurmel, alsof er iemand zachtjes praatte. Zouden er dan levende wezens in de buurt zijn?

Ineens zag hij iets bewegen. Voorzichtig kroop hij naderbij en gluurde tussen de bladeren door. Hij kon zijn ogen nauwelijks geloven, zo vreemd was het schouwspel, dat zich voor hem vertoonde. Op een open plek in de wildernis zat een stokoude vrouw bij een vuurtje van droge takken en bladeren. Van een paar takken had ze een soort braadspit gemaakt, waaraan een stuk vlees stak. Langzaam draaide ze het in het rond, terwijl ze voortdurend zachtjes in zichzelf zat te mompelen.

Toen Eric te voorschijn trad, scheen het mensje in het minst niet verbaasd te zijn. Met een vriendelijk gebaar noodde ze hem om bij het vuur te gaan zitten en vertelde hem, dat ze een uitgestotene was, omdat ze oud en invalide was, dat was zo de gewoonte in Materia, waar men zich om oude mensen niet meer bekommerde.

Toen ze hoorde waar Eric vandaan kwam en wat hij kwam doen, kwam er een verschrikte uitdrukking in haar ogen .Langzaam schudde ze het hoofd, met de lange grijze haren, die er verward omheen sliertten, en met een krakende stem prevelde ze :

— Neem een raad van een oude vrouw aan, mijn jongen. Keer terug vanwaar ge gekomen zijt, als ge het leven wil behouden.

Met krassende stem bleef de oude vrouw doorjammeren over de gevaren, die hem in Materia zouden bedreigen, doch Eric haalde slechts de schouders op en zei :

— Wijs me liever, hoe ik er komen kan. Aan al dat gejammer heb ik niets en ge kunt mij toch niet van mijn voornemen afbrengen. Ik kan mijn vriend niet aan zijn lot overlaten. Welke kant moet ik uitgaan?

Het wijfje schudde verdrietig het hoofd en kraste :

— Dan moet ge zelf maar weten, jongeman. Ge zult niet kunnen zeggen, dat ik u niet gewaarschuwd heb. Wanneer ze u te pakken hebben, zult ge in de laatste seconden van uw leven nog aan mijn woorden denken. Maar dan is het te laat ! En ga nu maar aldoor rechtuit in die richting, (ze strekte een benige vinger uit), dan loopt ge uw noodlot regelrecht tegemoet !

Na die woorden keurde ze Eric zelfs geen blik meer waardig, maar verdiepte zich vol aandacht in het vlees aan haar braadspit.

Eric talmde geen ogenblik, doch begaf zich onmiddellijk op weg. Steeds dieper drong hij het dichte woud binnen, zorgvuldig vermijdend al te veel gerucht te maken. Van alle kanten kon hem hier immers gevaar dreigen. Hoe dieper hij doordrong in deze wildernis des te zwaarder drukte de stilte. Geen vogel liet zijn geluid horen. Geen zuchtje bewoog door het dichte bladerendek. Doch plotseling verstrakte Eric's gezicht. Hij had in de verte een flauw gerucht gehoord. Behoedzaam sloop hij verder. Doch hij had nog maar weinig stappen gedaan, toen hij opeens bleef staan en zich bliksemsnel achter een paar struiken verschool. Vlak voor hem lag een groot tentenkamp, waar het wemelde van dezelfde soldaten, met wie hij op zo'n onaangename wijze in het huis van de woudkoning had kennis gemaakt. En tot zijn grote verbazing zag Eric midden in het kamp een stalen kooi staan.

Eric's nieuwsgierigheid was gewekt en hij sloop op handen en voeten tot vlak achter een tent. Ademloos luisterde hij toe.

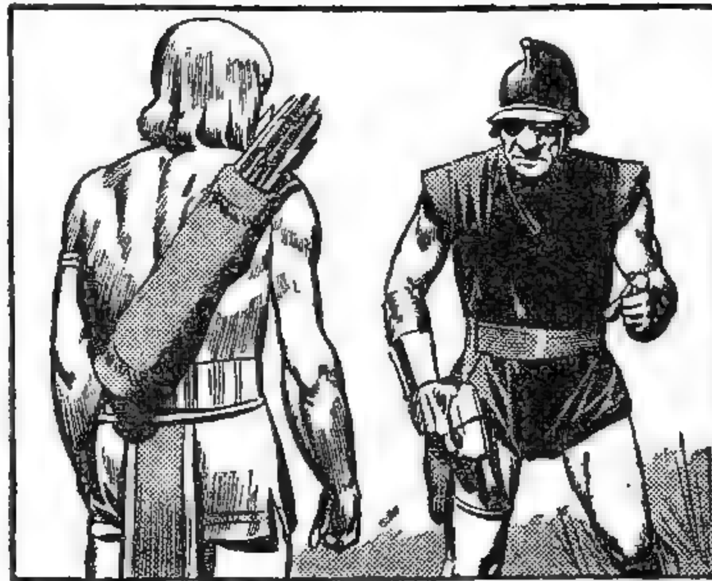
— ...Toen we daar allemaal waren, hoorde Eric een soldaat vertellen, was hij niet alleen. Er waren nog een paar kerels, die ons handen vol werk gaven. Maar een van diè kerels hebben we gevangen kunnen nemen. Koningin Ergosa heeft ons echter opdracht gegeven om opnieuw een poging te wagen om de woudkoning in handen te krijgen.

— Maar wat moeten wij dan doen? hoorde Eric een andere stem vragen.

— Gij zijt gewoon gezonden om ons te helpen. Een versterking, begrijpt ge? Kijk, de bedoeling is, dat we een valkuil maken. Ge hebt die stalen kooi toch wel gezien, die in het kamp staat. Wel die zetten we in de kuil. Het ding is van boven open en kan gesloten worden met een stalen deksel, maar dat gebeurt pas, als mijnheer de woudkoning erin zit, vat ge? In de buurt gaat een van ons in een boom zitten en roept voortdurend om hulp. Vroeg of laat moet die woudkoning dat horen. Hij zal er op af komen, de gevangene zien liggen, hem willen helpen en op hetzelfde ogenblik zakt hij door de dunne laag in de kooi. We hoeven alleen het deksel dicht te schuiven en hem naar de stad te brengen. Dan zal de koningin wel beslissen, wat er verder met hem moet gebeuren. Zodra de woudkoning in die kooi gevallen is, lost de schildwacht drie schoten en de rest is voor ons een peulschil!

Ademloos lag Eric te luisteren, terwijl de angst hem om het hart greep. Dat plan moest verhinderd worden maar hoe? Zo verdiept was hij in hetgeen hij juist gehoord had, dat hij niet eens hoorde hoe achter hem iemand naderde. Het was een schildwacht, die de ronde in het kamp deed en zeer verbaasd was, toen hij plotseling bijna over een paar benen struikelde. Eric was ontdekt!

Ha, wat moet dat daar ! riep de soldaat uit, terwijl hij zijn revolver trok en het wapen dreigend op Eric gericht hield. De Noorman, die volkomen verrast was, draaide zich met schrik om en keek regelrecht in de loop van het gevaarlijke wapen.

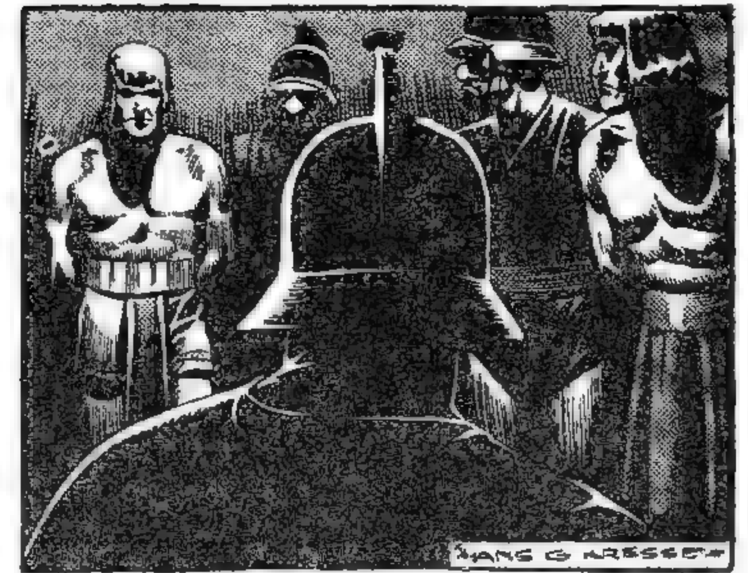
Langzaam krabbelde hij overeind, wel begrijpend, dat hij op het ogenblik toch niets kon beginnen. Het beste was, de man te misleiden. Eric deed het alsof hij volkomen verslagen was en liet gelaten het hoofd hangen. Hierdoor liet zijn belager zich beetnemen. Zijn aandacht verslapte, de arm met de revolver zakte iets, en met barre stem beval hij zijn gevangene voor hem uit te lopen naar het kamp.

Eric was echter een en al waakzaamheid en van enkele seconden waarin de soldaat een haast ondeelbaar ogenblik het hoofd afwendde om de richting aan te duiden, waarin hij de gevangene wilde laten lopen, maakte Eric een dankbaar gebruik. Bliksemsnel liet hij zich op de knieën vallen en greep zijn bewaker met beide handen bij de benen. De man wankelde en dreigde tegen de grond te slaan, doch halfweg werd zijn vaart gestuit, doordat Eric met de formidabele kracht van een stormrem zijn hoofd in de maag van zijn vijand terecht deed komen.

De soldaat slaakte een gesmoorde kreet, die nauwelijks hoorbaar was en overging in een diepe zucht. Daarna gleed hij als een zoutzak op de grond.

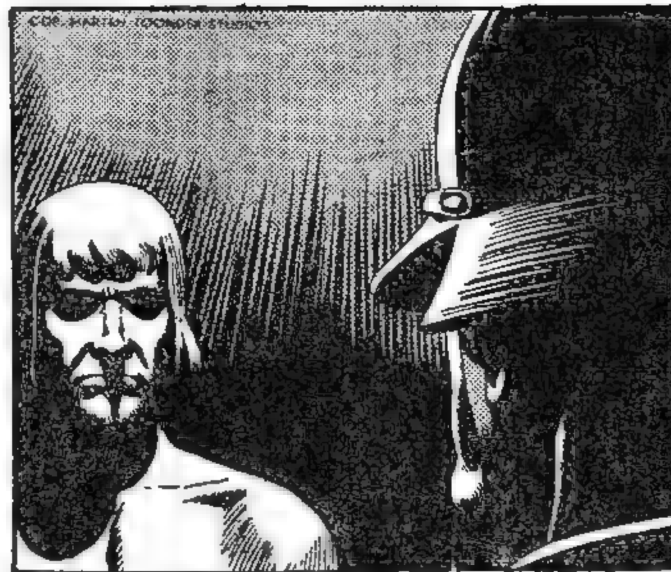
Hoe zacht de kreet van de soldaat ook geweest was, toch was zij voldoende om de argwaan van een paar andere soldaten, die vlak in de buurt waren, te wekken. Haastig kwamen zij aangesneld en Eric, zag zich plots omringd door een overmacht van nieuwe vijanden.

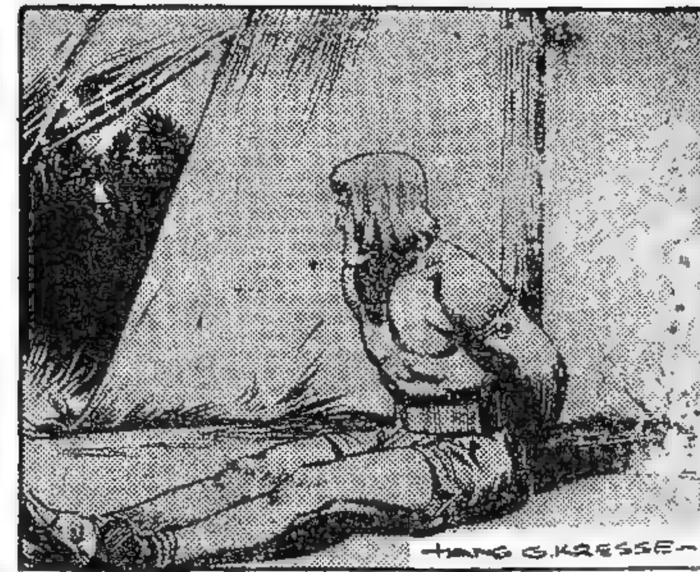
Hij bood een wanhopige tegenstand en de een na de andere Materiaan maakte op onzachte wijze kennis met zijn mokers van vuisten, doch zij waren verre in de meerderheid en het duurde niet heel lang, voordat zij Eric volkomen overmeesterd hadden. In triomf werd hij naar de tent gedragen. Zijn bewakers sloegen het voorhang opzij en op hetzelfde ogenblik voelde Eric hoe het bloed uit zijn gezicht wegstroomde. Daar voor hem stond Halsa, zijn oude makker. Met een gebaar van vreugde wilde Halsa op hem toe snellen, doch Eric's gedachten hadden in dat ene ogenblik koortsachtig gewerkt en hij gaf zijn vriend een nauwelijks merkbare waarschuwing met zijn ogen. Halsa had hem onmiddellijk begrepen en hield zijn gelaat meteen in bedwang. Niet de minste trekken verraadde zijn innerlijke bewogenheid. Een van de soldaten, die zich reeds in de tent bevonden, kwam dreigend op het groepje en te oordelen naar de eerbied, waarmee de anderen hem bejegenden, moest dit de aanvoerder zijn. De inmiddels weer bijgekomen soldaat, die Eric ontdekt had, vertelde, hoe alles zich had toegedragen, waarop de aanvoerder zich tot Eric wendde :

— Vertel op ! Wie zijt gij? Kent gij deze man? Hij wees op Halsa en ging verder : Wat hebt ge gehoord, terwijl ge daar laagt te luisteren? Waar is de woudkoning en wat hebt ge met hem te maken? Geef antwoord en denk erom, dat ge de waarheid spreekt. Anders zal ik die eruit laten ranselen !

En hij lachte op zo'n gemene manier, dat Eric een huivering van afgrijzen niet kon onderdrukken.

Eric begreep, dat zich domhouden zijn enige kans op redding was. Hij gaf niets dan ontwijkende antwoorden, vertelde, dat hij schipbreukeling was, die verdwaald was geraakt, dat hij de gevangene nog nooit eerder gezien had en dat hij nog nooit van de woudkoning gehoord had.

Plotseling echter viel de aanvoerder hem in de rede :

— Ge liegt man ! spreek de waarheid, of anders zult ge binnenkort voor eeuwig het uur verwensen, waarop ge in onze handen viel !

Eric liet zich echter niet van zijn stuk brengen en hield vol, ook toen de aanvoerder hem de met ijselijkste folteringen bedreigde.

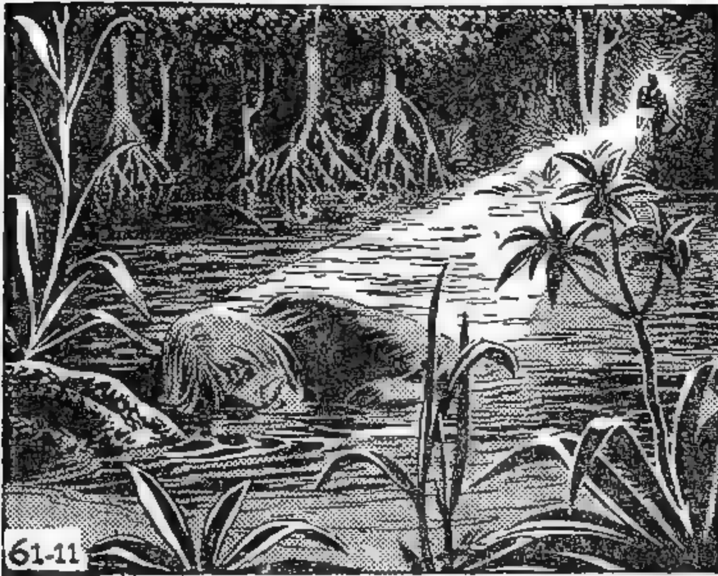
Wat de man hem ook vroeg en hoe hij hem dreigde, Eric hield stokstijf vol, wat hij de eerste maal gezegd had, en toen de ondervraging bijna twee uur geduurd had, haalde de aanvoerder eindelijk zijn schouders op en beval :

— Boei hem en breng hem weg ! We zullen wel een manier vinden om hem aan het spreken te krijgen en er staan ons nu gewichtiger zaken uit te voeren.

Eric's handen werden geboeid, waarbij de touwen hem zo diep in het vlees sneden, dat hij amper een kreet van pijn kon onderdrukken. Daarna werd hij op ruwe wijze door het kamp gevoerd, naar een leegstaande tent, waar men hem onzacht op de grond wierp. Het voorhang viel dicht en Eric was alleen.

Al zijn zenuwen spanden zich. Hij moest ontsnappen. Met al de macht waarover hij beschikte, begon hij aan de touwen te rukken, waarmee hij gebonden was. Deze waren niet zo sterk en weldra was hij vrij.

Nu moest hij Halsa bevrijden.

Zijn vriend was in een andere tent opgesloten. Eric sloop er heen, glipte naar binnen en maakte in een oogwenk Halsa's koorden los.

— Nu er vlug van door, fluisterde hij.

Stil, maar vlug liepen ze het kamp uit. Doch plots stootten ze op drie soldaten. Halsa werd weer gevat, doch Eric kon ontvluchten.

Daar was de rivier. Hij dook er in, maar toen hij de oever had bereikt en uit het water meende te kruipen, klonk er een schot.

Eric voelde een stekende pijn in de rug, gleed terug in het water en was de bewusteloosheid nabij. Dit betekende zijn redding.

De wonde in zijn rug bezorgde Eric veel pijn.

Vaag herinnerde hij zich dat hij met Halsa had pogen te vluchten, maar dat de soldaten hen hadden verrast. Nu was hij gewond en de dappere Halsa verkeerde nog steeds in het grootste gevaar.

Met een uiterste krachtsinspanning trachtte Eric zich tegen de kant op te werken.

Zijn mond was als leer zo droog en hij vond de kracht niet meer om zijn lippen vochtig te maken. Weer sjorde hij zichzelf iets hoger tegen de kant op. Alles golfde voor zijn ogen op en neer en het bloed gonsde aan zijn slapen. Doch hij moest de woudkoning waarschuwen. In een laatste poging hees hij zichzelf uit het water, doch voor de tweede maal verloor hij het bewustzijn.

Inmiddels hadden de soldaten Halsa naar het kamp teruggevoerd en vertelde de aanvoeder hun, dat Eric gedood was.

— Hij zal u niet voor de tweede maal bevrijden, voegde hij er met een gemene grijns aan toe. Vervolgens gaf hij bevel om onmiddellijk alles in gereedheid te brengen voor het plan om de woudkoning in handen te krijgen waarbij Halsa als lokaas zou moeten dienen.

Langzaam sloeg Eric de ogen op en keek verwonderd om zich heen. Pas heel langzaam drong het tot hem door, wat er gebeurd was en met een kreet van pijn, veroorzaakt door de plotselinge beweging, ging hij rechtop zitten. Hij moest daar wel heel lang gelegen hebben. De zon stond hoog aan de hemel, het moest wel een stuk in de middag zijn. Plotseling stond hem alles weer helder voor de geest! De woudkoning was in gevaar! Hij moest gewaarschuwd worden, onmiddellijk! Als het niet reeds te laat was!

Zo goed en zo kwaad als het ging begon Eric haastig zijn wonde te reinigen met de soldatenrok, waarvan hij een stuk in het water had gedoopt. De kogel moest diep zijn doorgedrongen en Eric voelde maar al te goed, hoe het bloedverlies hem verzwakt en uitgeput had. Toch mocht hij geen ogenblik langer wachten. Iedere minuut kwam er thans op aan. Strompelend begaf hij zich op weg. Hij voelde zich duizelig en zwak op zijn benen, maar hij zette zijn tanden op elkaar en dwong zichzelf verder te gaan. Hij wist volstrekt niet, waar hij zich precies bevond, doch de gedachte aan het gevaar waarin de woudkoning verkeerde, liet hem geen rust en dreef hem verder, steeds dieper het woud in.

Doch plotseling bleef hij stokstijf staan. De adem stokte hem in de keel en al het bloed vloeide weg uit zijn gezicht. Kort na elkaar had hij drie droge scherpe knallen gehoord. Drie knallen! Dat kon slechts één ding betekenen. Men had de woudkoning gevangengenomen!

Eric ging een ogenblik zitten en dacht lang en ingespannen na. Het waren geen geringe moeilijkheden, waarvoor hij zich geplaatst zag, wat kon hij, zwak en ongewapend als hij was, uitrichten tegen de talloze goedgewapende Materianen?

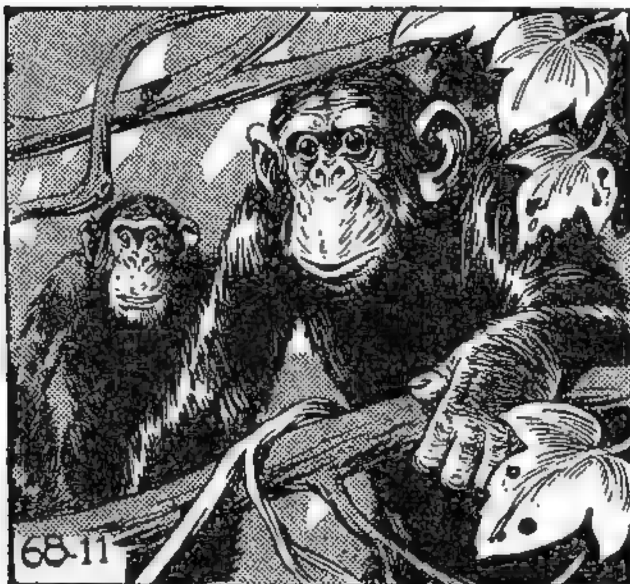
Daar kwam nog bij, dat de soldaten de woudkoning heus niet in het tentenkamp gevangen zouden hebben, doch hem wel naar hun hoofdstad zouden brengen. Hoe moest hij daar, zonder enige hulp, doordringen? Het angstzweet brak hem uit, als hij dacht aan het vreselijk lot dat zijn vrienden bedreigde, want de woudkoning had hem reeds zoveel van koninging Ergosa verteld, dat hij wel begreep dat hij van haar geen genade moest verwachten.

Eric keerde naar het rijk van de woudkoning terug en daar kwam Chu, de chimpansee, bij hem gelopen. De aap schreide zachtjes. Zijn meester was gevangengenomen.

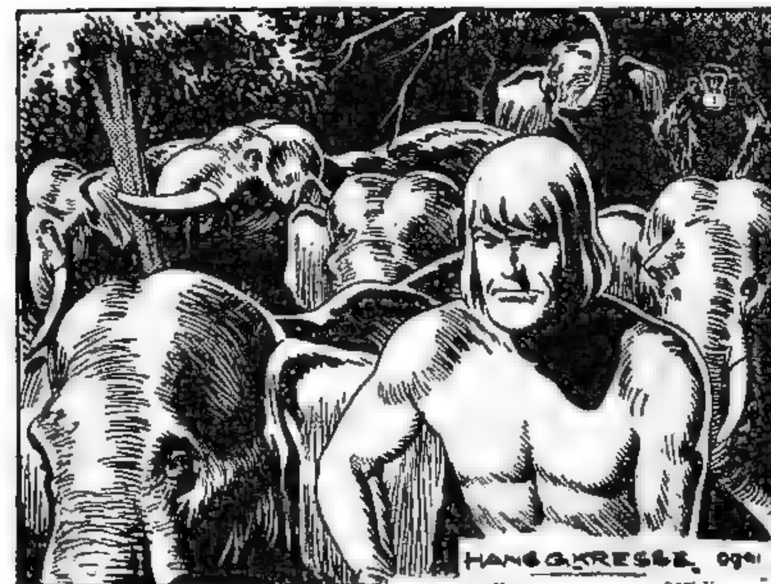
Eric zelf wist niet wat hij moest beginnen.

Maar plots klaarde zijn gezicht op. Hij herinnerde zich ineens dat hij hier nog eens gelopen had met de woudkoning, en met Halsa, die toen beiden nog in vrijheid waren.

Dan had hij gezien hoe plotseling de woudkoning zijn handen aan zijn mond had gezet en een kreet, geslaakt had, een vreemde kreet, die schalde door de wildernis. Zelfs die kreet herinnerde Eric zich nog goed. Hij bracht zijn handen aan zijn mond en begon te roepen en Chu, die al dien tijd verbaasd naar hem had gekeken, scheen ook opeens een gedachte te krijgen. Hij begon ook te roepen.

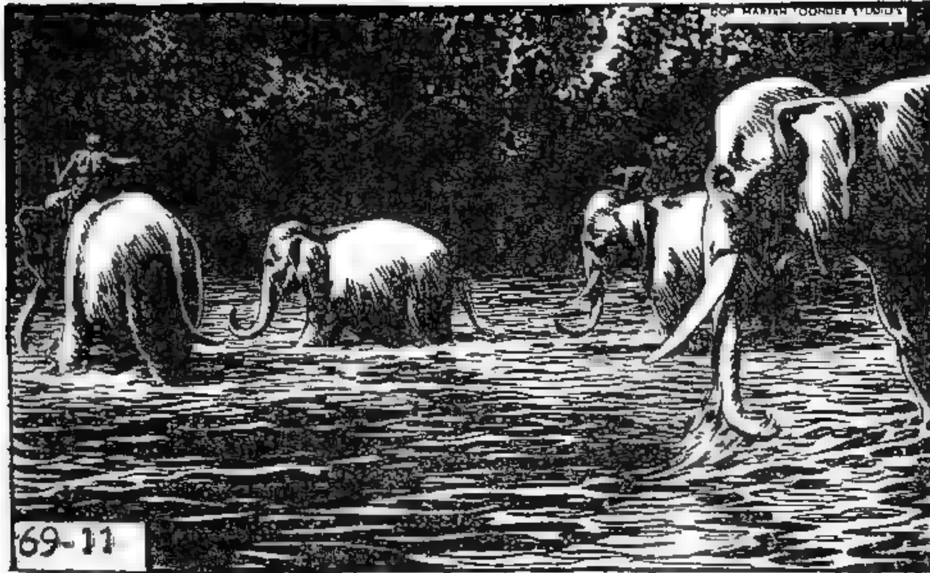

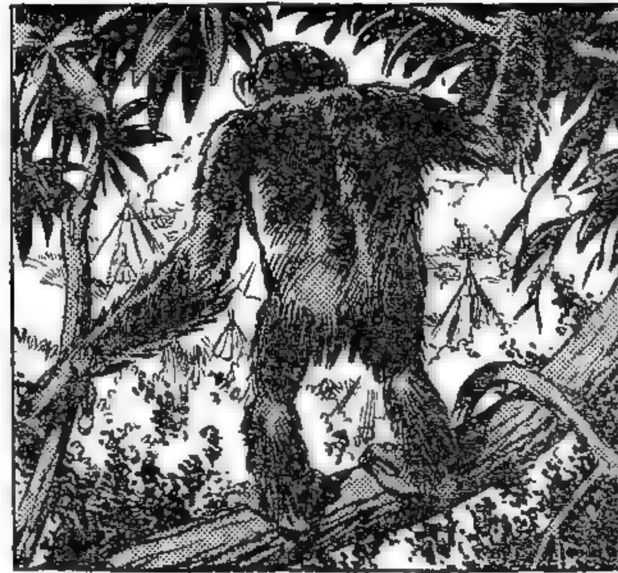
Na een poosje scheen van heel ver weg een echo van de kreten van Chu te komen, en zodra de chimpansee dat geluid gehoord had, werd hij rustiger. Alleen liet hij nog een keer zijn roep weerklinken, waarvan de echo steeds dichterbij scheen te komen.

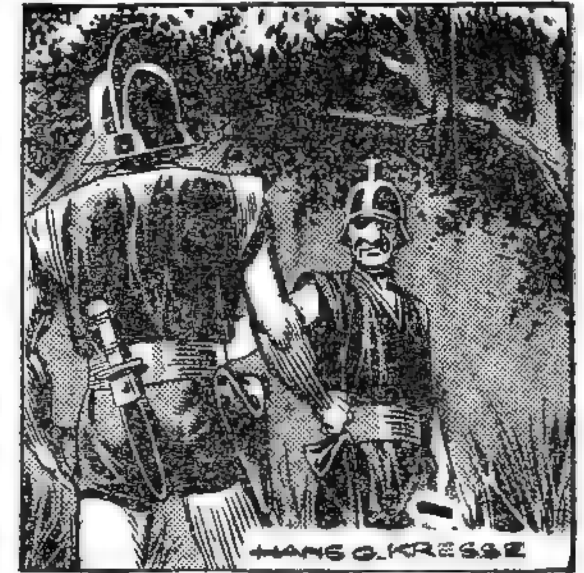
En plotseling zag Eric tot zijn grote verbazing een aantal chimpansee's, die zich behendig door de takken van de bomen slingerden en zich rondom Chu schaarden. Deze was blijkbaar in druk gesprek met de nieuw aangekomenen. Hij uitte grommende keelklanken en hoge piepgeluiden en de andere apen knikten instemmend. Ineens begreep Eric de bedoeling van Chu. Toen het schandere dier Eric de olifanten had zien roepen, had het plotseling gedacht, wat hij kan, kan ik ook en onmiddelilik had het zijn makkers ter hulp geroepen.

Nog steeds kwamen zij van overal aansnellen en nadat zij een ogenblik hadden gesnaterd, schaarden ook zij zich in het gelid en zochten een plaatsje op de ruggen der olifanten.

Eric's vertrouwen keerde terug. Hij had nu een geweldige strijdmacht bij elkaar, waarmee hij in elk geval iets zou kunnen uitrichten. Vastberaden klemde hij zijn kaken op elkaar. Thans kon hij de Materianen laten zien, dat zij met een koningszoon uit het hoge Noorden te maken hadden. In zijn ogen blonk een vurige gloed, toen hij het sein tot vertrek gaf, waarop de zonderlinge stoet zich in beweging zette.

Langzaam ging het voorwaarts. De olifanten hadden niet de minste moeite om de weg door de wildernis te vinden, doch het scheen alsof zij er voortdurend op bedacht waren, dat zij passagiers op hun rug hadden en zich daarom voorzichtig bewogen. Eric had veel minder last van de wond. Hij ruste heerlijk uit en voelde zijn krachten toenemen. Het vooruitzicht binnenkort misschien zijn vrienden uit hun ellendige gevangenschap te kunnen bevrijden en met behulp van zijn zonderlinge strijdmacht, lachte hem toe en beurde hem helemaal op, zodat hij zijn sombere stemming spoedig vergat.

Het duurde niet lang voor zij opnieuw de rivier bereikt hadden, die zij nu zonder aarzelen overstaken. Voor de logge kolossen leverde de snelle stroom geen bezwaar op. Rustig waadden zij er doorheen en even later was de andere oever bereikt.

Eric liet een ogenblik stilhouden en maakte Chu door middel van gebaren duidelijk, dat hij vooruit moest gaan, om te zien of hij iets bijzonders kon ontdekken. De slimme chimpansee begreep hem onmiddellijk en was weldra onder de bomen verdwenen. Handig slingerde hij zich van tak tot tak, terwijl de olifanten hem in veel langzamer tempo volgden. Chu had weldra een plek bereikt, vanwaar hij een prachtig uitzicht op het tentenkamp van de Materianen had, en hij keek gespannen in de verte om te zien of hij iets bijzonders kon ontdekken. In het kamp had men inmiddels het gedreun van de naderende kudde olifanten gehoord, en hoewel de soldaten van Materia geen flauw vermoeden hadden van wat er precies aan de hand was, voelden zij zich toch niet gerust. Onmiddellijk werd een kring van zwaar gewapende schildwachten rondom het kamp opgetrokken.

Log-schommelend naderde de stoet der olifanten door de duisternis. De grond dreunde onder hun zware schreden en met het zware dreunen van hun stappen en het kraken en splinteren der bomen, die zij op hun weg omwierpen, mengde zich het opgewonden geschreeuw en gegil der chimpansee's. Voor de Materiaanse soldaten was dit alles een angstwekkend geluid, dat zij nog niet konden verklaren, maar waar zij weinig goeds van verwachtten.

Voor Intor, de woudkoning in zijn kooi, was dit een teken van de naderende bevrijding. Hij, die zijn gevangenschap tot nu toe zwijgend en uiterlijk-onbewogen gedragen had, sprong nu overeind en stootte de kreet uit, waarmee hij de grijze reuzen in het oerwoud altijd tot zich riep.

— Te wapen! Mannen, te wapen! brulde de aanvoerder der Materianen. Hij was op allerlei voorbereid — daar was hij soldaat en aanvoerder voor — maar niet op wat er zou komen. Zijn onrustige stemming en zijn angst sloegen op zijn manschappen over, en er ontstond in het kamp een wild heen- en weergeren. Intussen naderde onafwendbaar, dreigend, het woud-leger.

En toen dit machtige leger van olifanten met hun zonderlinge berijders plotseling uit het woud kwam en voor het kamp opdoemde, waren de schildwachten zo overmand van schrik, dat zij aan geen verzet meer dachten. De olifanten stevenden onbevreesd recht op hen af, en terwijl de chimpansees een koor van schrikwekkende gillen aanhieven, droegen Eric's welgerichte pijlen er het hunne toe bij, om schrik te verbreiden in de gelederen der Materianen.

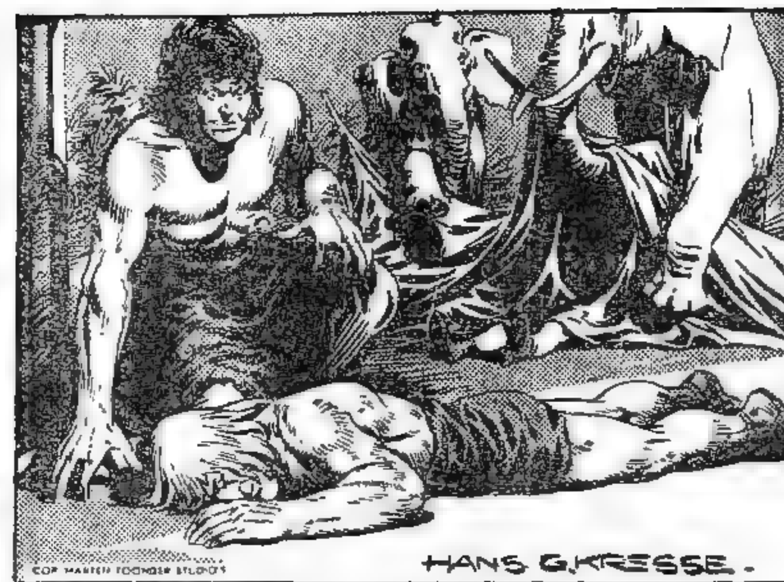
Bij de inval, die Eric met de olifanten en bavianen in het soldatenkamp ondernam, ontstond in de gelederen van koningin Ergosa's mannen al spoedig een geweldige verwarring. Dat werd nog veel erger, want toen de olifanten door de eerste voorposten heen gewandeld waren en het midden van het kamp naderden, gaf Chu plotseling nog een rauwe gil en liet zich van de rug van zijn rijdier vallen... pardoes op een der soldaten, die juist zijn bezinning eenigszins dreigde terug te krijgen en zijn wapens wilde gaan gebruiken. Chu's voorbeeld werd onmiddellijk gevolgd door de andere apen, die nu als een soort onplezierige regen op de manschappen begonnen neer te dalen.

Nu ontstond een algemene vlucht. Dit was wel het beste, wat Eric had kunnen verwachten. Hij dreef zijn rijdier tot zo dicht mogelijk bij de kooi, waarin de woudkoning opgesloten zat — en daar liet ook hij zich op de grond vallen, te midden van een laatste groepje soldaten, dat misschien nog aan standhouden dacht. Zijn verschijning deed wat de olifanten misschien nog niet hadden gedaan, en brak de laatste geest van verzet — wat hij nog met enkele welgerichte vuistslagen bezegelde.

Maar de aanvoerder der soldaten dacht er niet aan, de strijd zonder meer op te geven. Hij begreep wel, dat ook hij het voorbeeld van de meeste zijner manschappen zou moeten volgen en op de vlucht zou moeten gaan, maar hij wilde ten minste de woudkoning niet meer laten ontsnappen. Dus hief hij zijn pistool op en richtte dat op de ongelukkige gevangene, die in zijn kooi weerloos toe moest zien.

De tegenstanders weken: de soldaten renden in de grootste verwarring het woud in en Eric en zijn leger van dieren waren de onbestreden meesters van het terrein, maar hij zelf voelde, hoe zijn krachten hem begaven. Misschien was het de oude verwonding — misschien had hij te veel van zichzelf gevergd. Met een inspanning van al zijn krachten keek hij om zich heen, en toen zag hij het ontzettende.

De aanvoerder der Materianen had zijn pistool opgeheven, om de weerloze woudkoning in zijn kooi het ontvluchten voorgoed onmogelijk te maken.

Eric had niet meer de kracht om toe te springen en dit voornemen te verhinderen op de wijze, waarop hij gewoon was zich te weren. Maar naast hem op de grond lag het pistool van een der soldaten, weggeworpen op de vlucht. Met een snelle beweging richtte Eric dit wapen op. Hij had het al beter leren kennen dan hem lief was, en, hoewel hij het nog niet eerder had bediend, was het zijn schot dat het eerste knalde. De aanvoerder stortte neer.

Eric liep naar de kooi toe. Hij merkte dat hij wankelde, maar hij wist zich op de been te houden en zo kon hij ook even later de woudkoning uit zijn gevangenis bevrijden.

— Eric... zei deze, terwijl hij hem de hand schudde. Wij zijn de vorige keer niet als vrienden gescheiden, — maar wanneer ik ooit bittere woorden gesproken heb dan neem ik ze nu terug. Ik weet nu, wat ge bedoelde toen ge zegdet dat ge een vriend nooit aan zijn lot overliet...

Hier zweeg hij plotseling. Want Eric gleed, zonder een woord te kunnen antwoorden, op de grond. Toen Intor naast hem neerknielde, merkte hij, dat zijn bevrijder bewusteloos was.

Maar intussen deden de olifanten een zonderlinge ontdekking.

Terwijl de woudkoning zich bezighield met Eric, die plotseling bewusteloos was geraakt, gingen de olifanten en de chimpansees het kamp rond. Het was nu schijnbaar geheel verlaten, maar de dieren, die de bedoeling van hun leider toch heel goed hadden begrepen, doorzochten het, alsof zij inderdaad hoopten nog ergens een verborgen vijand te vinden. Zo gebeurde het dat, toen een der olifanten een tent omver trapte, plotseling een menselijke gedaante zichtbaar werd, die daar binnen had gelegen. Maar vrijwillig was het niet, dat die gedaante zich daar had opgehouden... want het was niemand minder dan Halsa, Eric's vriend, die hier, zwaar in ketenen geslagen, gevangen was gehouden. Toen de tent omviel, kreeg hij iets van zijn bewegingsvrijheid terug en hij kroop naar buiten, waar hij al spoedig de aandacht van de woudkoning wist op zich te trekken.

Deze beduidde de olifanten, dat zij terug moesten gaan en daarna bevrijdde hij de arme gevangene zo snel mogelijk. Veel tijd om samen te praten en hun ervaringen uit te wisselen hadden zij niet, want de woudkoning had intussen de bewusteloze Eric even onderzocht en hij zag diens toestand somber in.

— Het schijnt, dat onze vriend teveel van zijn krachten heeft gevergd, sprak hij tot Halsa, toen zij samen naast Eric neerknielden. Hij was nog verzwakt van zijn oude verwonding, en in deze strijd is hij opnieuw gewond. Bovendien heeft hij lang zonder voedsel rondgezworven.

— U bedoelt toch niet... begon Halsa angstig.

Als enig antwoord schudde Intor zwijgend, twijfelend, het hoofd.

Dag na dag verstreek, zonder dat Eric's toestand duidelijk verbeterde. Soms gleed hij weg in een totale bewusteloosheid, om dan plotseling weer te ijlen. Zijn vrienden vreesden voortdurend voor zijn leven. Zij hadden een beschutting voor hem gebouwd en waakten om beurten bij hem, wasten hem, gaven hem te drinken en verversten soms het verband om zijn wonde — maar het duurde heel lang, voordat er kentering in de toestand kwam.

Maar dat ogenblik kwam. Het ijlen werd minder, de koortsen namen af, en steeds veelvuldiger waren de ogenblikken, tijdens dewelke Eric volkomen bij bewustzijn was — zwak en uitgeput, maar zonder pijn. Hij was gered.

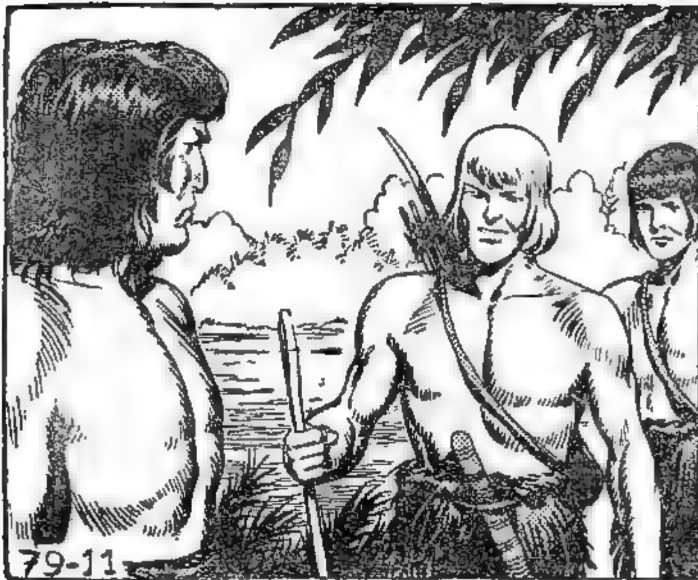
Nog zou het lang duren, voordat hij zijn oude kracht had terug gevonden, en Halsa en de woudkoning waren nog lang niet van hun verplichtingen ontslagen. Om beurten gingen zij op jacht — hun enig bestaansmiddel — om beurten hielden zij de wacht bij Eric.

En op een keer, toen de woudkoning terug was gekeerd van de jacht en Eric's toestand heel bevredigend scheen, sneed Halsa een onderwerp van gesprek aan, waar hij al lang graag eens over had willen praten.

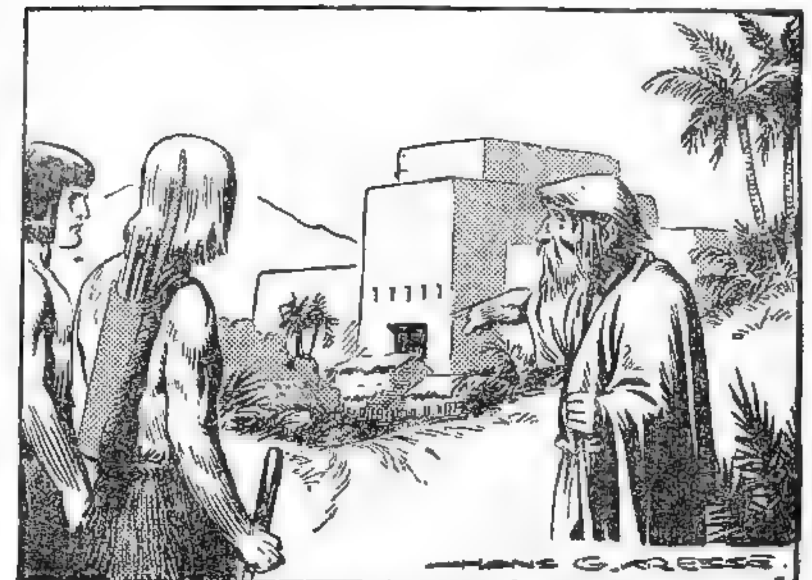
— U moest ons eens iets meer vertellen over die Materianen, zei hij tot de woudkoning. Hoe komen zulke ongure, domme wezens in het bezit van die gruwelijke en dodelijke wapens?

— Ik zal trachten het u uit te leggen, glimlachte de woudkoning... Zij denken slechts aan wapens omdat ze veroveren willen. Het zijn snode mannen, die goud en goed van anderen willen stelen opdat zij een gemakkelijk leventje zouden leiden.

— Dat moet hun verboden worden, zeiden Eric en Halsa.

Nog lang bleven Eric, Halsa en de woudkoning spreken over die bedroevende toestanden. Nu het volledig tot Eric was doorgedrongen in welk een ellende het volk van Materia gedompeld was, bleef deze gedachte hem onverdraaglijk en hij wilde met alle geweld trachten, iets te doen om de toestanden te verbeteren — terwijl de woudkoning te goed wist hoe hopeloos deze toestanden waren om zich te laten overhalen tot het maken van een plan, en er de voorkeur aan gaf zijn eigen eenzaam leven in de bossen te leiden. Zo kwam het dan, dat, na een kort, maar hartelijk afscheid, Eric en Halsa er alleen op uit gingen. Zij staken de rivier over en wisten ongemerkt het rijk van Materia te betreden.

En wanneer zij eenmaal op de grote wegen waren, die het land doorsneden, vielen zij niet meer op onder de vele landlopers, trekkers en zwervers, die deze wegen bevolkten. Zij hadden nog geen duidelijk plan. Eric tastte volkomen in het onzekere over wat te doen stond. Alleen wist hij, dat hij een poging wilde wagen om de diepe nood op te heffen, waarin dit volk verzonken was.

Zo bereikten zij, na een lange reis eindelijk de hoofdstad van Materia — een verzameling ellendige lemen huisjes, met in het midden een groots en prachtig gebouw dat, naar een oude boer hun verklaarde, het paleis ,en tevens de gevangenis en de bergplaats van de geheimzinnige wonder-wapens was. Voor deze wapens was de gehele bevolking met een geheimzinnige vrees vervuld.

Eric en Halsa voegden zich bij een troepje dakloze boeren, die de stad in gingen om voedsel te zoeken. Maar hier, in de kronkelige straten tussen de armoedige huisjes, heerste zo'n ellende, dat het Eric te machtig werd. Overal zaten hongerige, vermagerde mensen doelloos en versuft bijeen. Sommigen bedelden, maar er schenen geen welgestelden te zijn die nog iets konden geven. Een paar korsten droog brood was alle voedsel, dat zij bijeenhaalden. En nu trad Eric op zulk groepje wanhopigen toe, en sprak :

— Mensen, waarom verzet gij u niet tegen uw ongeluk? Uw staat wordt verkeerd bestuurd, gij wordt uitgezogen, beroofd... door uw koningin, de valse Ergosa met haar bende soldaten. Maar weet gij dan niet...

— Loop door, mompelde een van de ongelukkigen, nog voordat hij uitgesproken was. Ge brengt ons in gevaar met die opstandige taal. Kent ge de wapens van onze koningin niet?

Verder luisterde niemand naar Eric. Deze ongelukkigen waren al te afgestompt en versuft.

Maar de soldaten waren dat niet. Een was daar toevallig gekomen en op een teken van hem schoten er meer te voorschijn. Toen Eric zich omkeerde om zijn weg te vervolgen, keek hij in een van de geheimzinnige pistolen, die deze soldaten onoverwinnelijk maakten.

— Kom mee, werd er tot hem gezegd. Men kan hier niet ongestraft tot opstand aanzetten.

Eric had in zijn ondoordachtheid niet lang de gelegenheid om een poging te doen om de arme Materianen te hulp te komen. Nog geen uur nadat hij en Halsa de stad betraden, zaten zij al opgesloten in een stinkende, afschuwelijke cel...

— Dit zal wel het einde zijn mompelde Halsa somber. En Eric antwoordde :

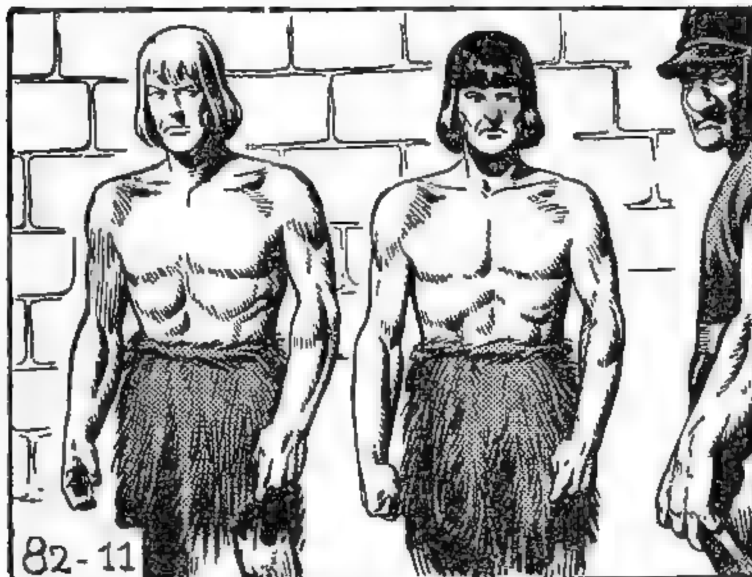
— Vergeef me, dat ik u meenam in dit avontuur, beste vriend... en wanhoop niet. Zolang er leven is, is er hoop.

Maar veel hoop werd hun niet gelaten, want al heel spoedig ging de celdeur open, en zij kregen bezoek van een vrouw — een vrouw met een somber, krijgshaftig uiterlijk, die niemand minder bleek te zijn dan koningin Ergosa, die persoonlijk naar de gevangene kwam kijken.

—Dit zijn dus de mannen, die mijn volk tot opstand trachten aan te zetten? vroeg zij smalend. Dat zult u duur bekopen, vriend. Voor dergelijke lieden heb ik geen genade. Morgenochtend vroeg laat ik u ter dood brengen, en wel door de YZ-straal... een wonderlijke uitvinding, die niets van u over zal laten... In deze gevallen laat ik niets aan het toeval over.

— Wij zullen zien, antwoordde Eric met gemaakte onverschilligheid. Gij weet nog niet met wie ge te doen hebt.

— Van morgenochtend af — met niemand meer, antwoordde zij koel, en met die woorden verdween zij weer. En Eric ging, ondanks zijn grootspraak, met weinig opgewekte gevoelens de nacht in.

De volgende ochtend heel vroeg, werden Eric en Halsa uit hun cel gehaald en op een groot plein gebracht, dat door het paleis begrensd werd. Het was een somber plein met strakke muren, dat aan één zijde werd afgesloten door het gebouw, dat hun bij het betreden der stad was aangewezen als de bergplaats van de vele verschrikkelijke wapens, waar koningin Ergosa en haar soldaten over beschikten.

Eric en Halsa werden tegen een der muren opgesteld, en het scheen, dat het vonnis van de konigin wel voltrokken zou worden.

— Laten wij afscheid nemen, mompelde Halsa, somber.

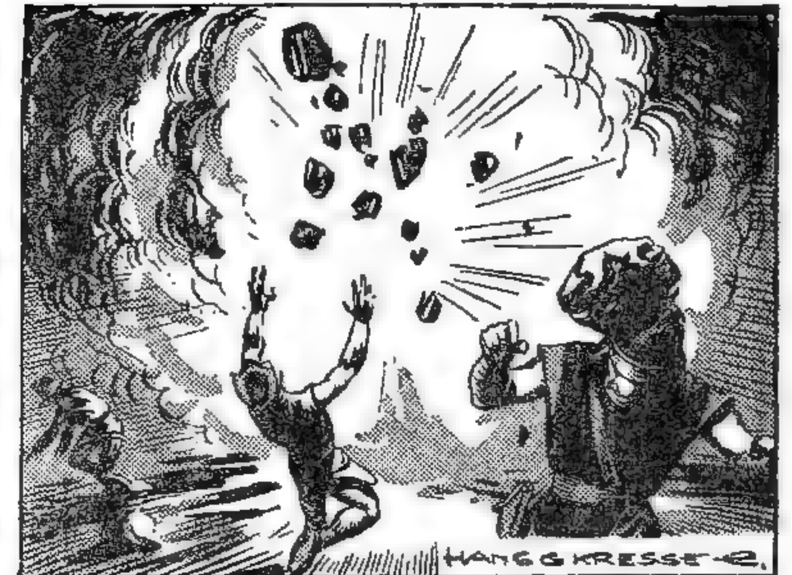
— Wacht nog even, sprak Eric grimmig, zo krijgen ze ons niet. En we hebben nog één kans... want ze hebben het niet nodig gevonden ons vast te binden...

Maar wat hij ook nog van plan was, de toestand scheen hopeloos. Het dodende toestel, waar de koningin op had gezinspeeld en dat het vonnis zou voltrekken werd opgesteld. Nog even werd er gewacht. Het werd hun al spoedig duidelijk waarop. Koningin Ergosa wenste zelf te komen kijken. Zij betrad het plein te midden van een zwaargewapende geleide, en knikte dat men kon beginnen...

— Maar zó wordt het einde van een Noors koningszoon niet... mompelde Eric, en hij spande al zijn spieren.

Neen, Eric was vastberaden, dat dit niet het einde zou zijn, dat hij zich niet als een weerloos schaap naar de slachtbank zou laten leiden om zich door dat vreeswekkende toestel te laten doden !

Juist vóórdat het laatste commando klonk en de verwoestende kracht van die geheimzinnige machine op hem en Halsa losgelaten zou worden, nam hij een vervaarlijk sprong. Het was een sprong, zoals slechts hij, met zijn door talloze avonturen en zwerftochten gestaald lichaam, die kon nemen.

Voordat iemand er op bedacht was, belandde hij vóór de voeten van de wrede koningin Argosa. Haar soldaten schoten toe, maar te laat; hij had haar hals in een stalen, wurgende greep gevat, en schreeuwde :

— Een stap naderbij, één beweging, en zij sterft.

Besluiteloos deinsden de mannen achteruit.

En de koningin machteloos in zijn greep, voelde, dat het hem ernst was.

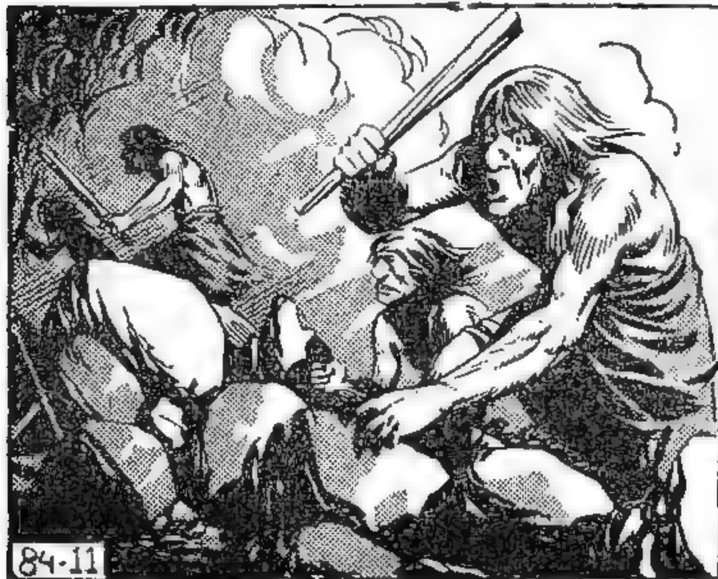
— Hij zal mij doden, hijgde zij, gehoorzaam hem, wat hij ook zegt.

Eric liet geen seconde verloren.

— Wendt dat dodende toestel om, beval hij, richt het op die opslagplaats van wapens en springstoffen... De mannen zagen, dat het hem ernst was en dat hun koningin geen minuut langer zou leven, wanneer zij niet gehoorzaamden. En zij deden dus wat hij zei.

— Vuur het af ! beval Eric.

De soldaten hadden geen keus. Zij lieten de verwoestende straal losbranden op de wapenopslagplaats aan de andere zijde van het plein. De uitwerking was ontzettend.

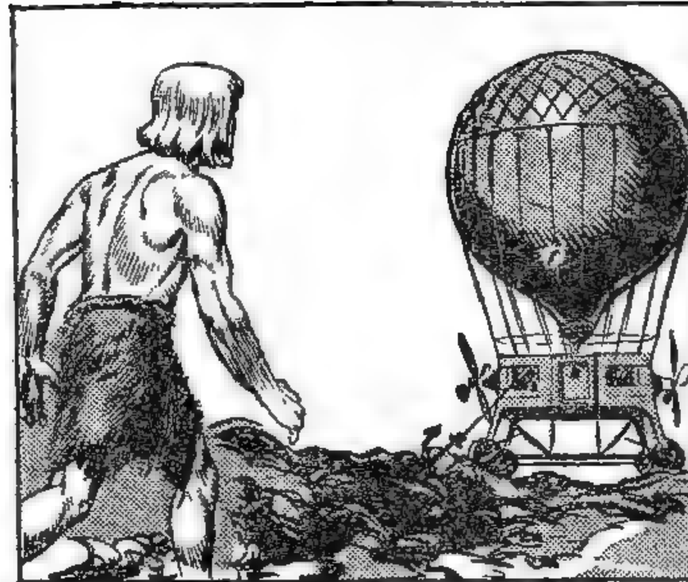

Toen de verwoestende straal, die oorspronkelijk voor Eric en Halsa bestemd was, de wapenopslagplaats trof, vloog deze met een daverende slag en een geweldige rookwolk in de lucht. De ontploffing was zo heftig, dat zelfs de muren van het paleis in puin stortten. De omstanders werden op de grond geworpen door de ontzaglijke luchtverplaatsing, maar Eric hield onveranderd de koningin in zijn knellende greep. Maar nóg was de rook- en puinwolk niet opgetrokken, of er gebeurde iets onverwacht. Het volk van Materia, zo lang door angst in bedwang gehouden en afgestompt door nood en gebrek, zag de vernietiging van de wapenopslagplaats, die het zozeer gevreesd had. En deze vernietiging brak de ban waaronder dit ongelukkige volk leefde. Nadat die afschuwelijke wapens vernietigd waren, was immers niets meer te vrezen...

Zo kwam het, dat deze mensen, bezield door één gedachte, onverwacht de puinhopen bestormden, gewapend met stokken en knuppels, om het paleis te plunderen en om af te rekenen met de gehate onderdrukkers. De soldaten, nog versuft door de geweldige ontploffing, waren spoedig buiten gevecht gesteld, maar om Eric, die de koningin nog altijd in zijn macht had, vormde zich een eerbiedige groep, alsof men begreep, dat hij de man was die deze bevrijding had bewerkstelligd en die nu verder als aanvoerder moest optreden.

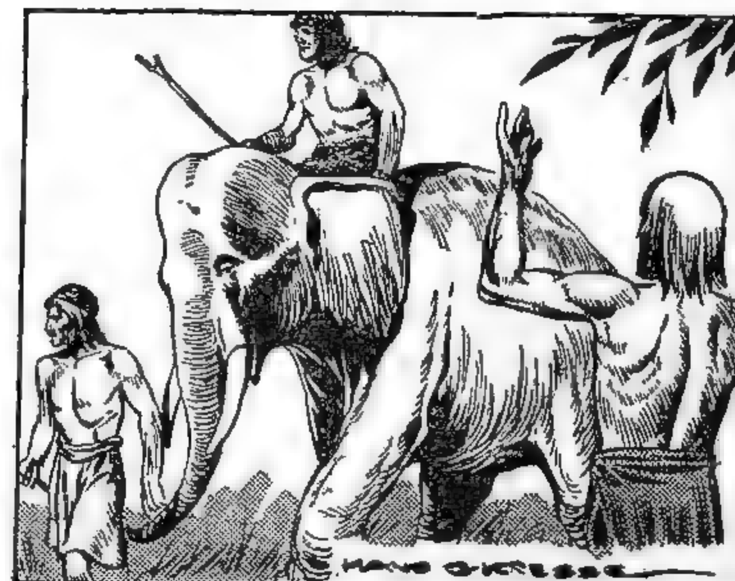
De soldaten waren buiten gevecht gesteld. Koningin Ergosa was gevangen, de wapenopslagplaats was vernietigd, het paleis geplunderd en beroofd van alle schatten die zich daar, nadat het volk jarenlang onderdrukt was geweest, hadden opgehoopt..., en Eric en Halsa waren weer vrij.

Maar dit was nog niet het einde van de verrassingen, want plotseling werd er in de lucht een vreemd, zoemend geluid gehoord. Toen iedereen verbaasd omhoog keek, zag men een zeer vreemdsoortig voorwerp, dat door de lucht vloog... geen vogel, maar een wonderlijke machine. De arme Materianen, die nog nooit iets dergelijks gezien hadden, wierpen zich vol bijgelovige vrees ter aarde, en ook Eric voelde van schrik het bloed in zijn aderen stollen. Maar toen dit vreemdsoortige voorwerp langzaam lager kwam en tenslotte de aarde raakte, was Eric de enige, die de moed had om er heen te gaan en het verschijnsel nader te onderzoeken. Tot zijn verrassing opende zich een deur in dit vreemde voertuig en enige mannen kwamen te voorschijn. De voorste, een eerbiedwekkende verschijning met wonderlijk-heldere ogen, glimlachte tegen Eric en sprak:

— Wees niet bevreesd, vriend. Ik ben Logos, die eens koning was over dit gebied. De grote ontploffing, die hier plaats heeft gevonden, werd in mijn schuilplaats in de bergen opgemerkt, en wij spoedden ons hierheen. Ik geloof, dat het uur van de bevrijding is gekomen en dat geest en verstand hier terug kunnen keren. En wie zijt gij? Geen inwoner van Mu, naar het mij toeschijnt. Misschien zijt gij degene, die deze bevrijding tot stand bracht?

In diep ontzag knielde het volk voor Logos, de teruggekeerde koning ,die gekomen was om vrede en voorspoed te brengen, waar tot nu toe slechts hebzucht en ruw geweld heersten. Logos liet geen tijd verloren gaan. Hij stuurde het luchtschip terug naar zijn verborgen rijk in de bergen om daar versterkingen, voedsel en medecijnen te gaan halen, en zond boodschappers naar alle delen van het rijk om zijn terugkeer bekend te maken. Toen liet hij Ergosa, de gevangen koningin, voor zich verschijnen. Zij had haar zelfbeheersing terug gekregen en wendde zich onmiddellijk met een spottende lach tot Eric :

— Zo, vriend, gij hebt het leven er afgebracht, nietwaar? En nu zult gij lachen wanneer men mij straks ter dood brengt.

— Hier werd al te veel ter dood gebracht, sprak Logos ernstig. Ik heb andere plannen met u, zuster. Het was uw fout, niet te begrijpen, dat heersen hetzelfde is als dienen. Ge hebt willen bezitten, genieten, macht willen hebben, terwijl uw eerste en enige opgave was om uw volk te dienen. En daarom zullen wij u dit leren — dienen. Ik veroordeel u niet. Maar inplaats van koningin zult ge dienstmaagd worden... de minste, de nederigste in het paleis. En alleen door ijver zult ge uw toestand kunnen verbeteren...

Wanneer Ergosa werd weggeleid, weerklonk een luid hoerageroep uit de verte. Een andere man keerde uit de verbanning terug. Intor, de woudkoning, die, gezeten op een olifant, terugkeerde in het rijk waaruit hij eens was weggevlucht.

Intor, de woudkoning, leidde zijn olifant tot midden op het plein, dat ondanks de aangerichte verwoesting, het centrum van een feest was geworden. Daar steeg hij af — en degene waar hij het eerste naartoe ging was Eric.

— Vriend, zei hij, terwijl hij hem de hand schudde, ik heb u miskend — de vele zware ervaringen, die ik gehad heb, deden me wanhopen aan iedere poging om ooit nog verbetering te brengen in het lot van de mensen en van dit land. En nu, nu alles als met één handomdraai veranderd is, nu weet ik dat het uw doortastendheid is geweest die ons redde... en nu zal ik me niet langer aan mijn taak onttrekken — als mijn broeder mijn diensten kan gebruiken...

Dit laatste sprak hij tot Logos, die nu met een glimlach zijn hand vatte.

— We zullen u met uw eerlijheid en uw moed niet kunnen missen, zei hij. Laten wij samen proberen dit land tot nieuwe bloei en tot geluk te brengen.

Er ging een daverend gejuich op over het plein, toen het volk van Materia begreep, dat Logos en Intor hen samen zouden regeren en leiden.

— Maar gij, vrienden, sprak de woudkoning tot Eric en Halsa — gij blijft toch hier om ons bij te staan?

Maar Eric schudde het hoofd. Hij was duizenden mijlen verwijderd van zijn eigen land, zijn huis, van Winonah, die hem wachtte.

— Geef ons een schip, sprak hij. Dat is alles wat ik u vraag. Wij moeten gaan, ons avontuur is hier geëindigd.

En aan Eric's wens werd gevolg gegeven. Wel drongen Logos en Intor, de nieuwe heersers over het nu weer herenigde rijk Humanidas, er bij hem en Halsa op aan om nog bij hen te blijven en vrienden en raadgevers te zijn in de moeilijke periode van wederopbouw, die na de val van koningin Ergosa aanbrak, maar beide mannen bleven onwrikbaar in hun besluit. Een klein vaartuig werd voor hen uitgerust. Door de goede zorgen der beide koningen werd het van al het nodige voorzien; ruim proviand, water en wapens.

Zo brak ten slotte de dag aan van het afscheid. Intor zowel als Logos schudden de vrienden hartelijk de hand — maar veel gezegd werd er niet, want allen voelden, dat zij elkander nooit zouden weerzien.

Toen stootte Eric af, en Halsa hees het zeil. Het kleine, ranke scheepje koerste weer de zeeën op, en de kusten van dat wonderlijke eiland Mu verdwenen langzaam achter de horizon. Zij zagen het nooit terug, en nadien is ook nooit een ander reiziger meer in staat geweest het te vinden. Men zegt, dat het ten slotte in de golven is ondergegaan.... maar dat is dan pas gebeurd, nadat het eeuwen van voorspoed en vrede gekend had.

Eric en Halsa zeilden nu weer eenzaam over de oceaan — alleen.

EINDE

In deze reeks zijn verschenen :

1. DE REIS NAAR ATLANTIS
2. DE ONTVOERING VAN WINONAH
3. DE STRIJD TEGEN KIRASSO
4. DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR
5. DE SULTAN VAN AKAIIM
6. HET WATER DES LEVENS
7. HET STENEN AFGODSBEELD
8. DE ONDERGANG VAN ATLANTIS
9. SCHIPBREUKELINGEN IN ROME
10. DE VALSE KONING
11. DE MOORDENAAR VAN KONING WOGRAM — HET VERZOEK VAN TOVENAAR LAURI
12. DE ZON-AANBIDDERS
13. DE DODENRIDDERS

Zullen weldra verschijnen :

14. DE WONDEREN VAN MU
15. HET GEHEIM VAN HET GRAFGEWELF — ERIC IN HET HEMELSE RIJK —
16. STORM OVER CHINA

Ieder deel van « De Avonturen van Eric de Noorman » bevat een volledig en afzonderlijk verhaal

Uitgeverij : HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105-107 - Brussel